

Omraam Mikhaël Aïvanhov

Viața psihică: elemente și structuri

Articol I. Cap. 1 – Cunoaște-te pe tine însuși

„Cunoaște-te pe tine însuși... Foarte puțini oameni au putut interpreta această formulă care era înscrisă pe frontispiciul templului din Delphi. Ce reprezintă acest „pe tine însuși” pe care noi ar trebui să-l cunoaștem? Oare este vorba despre caracterul nostru, despre slăbiciunile noastre, despre defecte sau calități?... Nu, dacă doar aceasta ar însemna cunoaștere, niciodată înțelepții nu ar fi înscris acest precept pe frontispiciul unui templu. Bineînțeles, această cunoaștere este necesară, dar nu și suficientă. A te cunoaște înseamnă mult mai mult. Cunoașterea reprezintă și o conștientizare a diferitelor corpuri din care suntem formați, de la cele mai dense până la cele mai subtile, înseamnă și aflarea principiilor care le însuflețesc, nevoile și stările de conștiință care le corespund. Ori, despre toate acestea nu știm nimic. Fiecare observă câte ceva, încearcă să afle despre el câteva lucruri bune sau rele și spune: „Dar eu mă cunosc!” Ei bine nu, acești oameni nu se cunosc încă.

În realitate, nu există încă o reprezentare care să redea ființa umană în toată complexitatea sa, de aceea nu trebuie să ne mirăm dacă religiile sau diferitele sisteme filosofice nu au toate aceeași concepție despre structura sa. De exemplu, hindușii o împart în 7, iar teozofii au adoptat această împărțire. Astrologii o împart în 12, corespunzător celor 12 semne zodiacale iar alchimiștii în 4, după cele 4 elemente. Cabaliștii au ales pe 4 și 10: cele patru lumi și cei zece sefiroți. În religia vechilor perși, mazdeismul și mai târziu maniheismul au împărțit ființa umană în 2, conform celor două principii ale binelui și răului, ale luminii și tenebrelor, Ormuză și Arhiman. Cât despre creștini, ei au împărțit adeseori ființa umană în 3: corp, suflet, spirit. Eu aș mai adăuga că unii esoteriști au ales împărțirea în 9, pentru că ei îl repetă pe 3 în cele 3 lumi: fizică, spirituală și divină.

Unde se află adevărul? La toți. Depinde numai din ce punct de vedere privești omul. Din acest motiv, eu nu resping niciuna din aceste teorii. Deseori, din comoditate, eu împart omul în 2: natura inferioară sau personalitatea și natura superioară sau individualitatea, pentru că această împărțire ușurează înțelegerea anumitor probleme. Pentru un alt tip de explicații, eu am ales împărțirea în 3 sau în 6, chiar și în 7,

dacă toate acestea îmi par mai clare pentru voi. Aceste clasificări constituie numai mijloace comode pentru prezentarea unui anumit aspect al realității. Niciuna nu o contrazice pe cealaltă, pentru că fiecare este adevărată dintr-un anumit punct de vedere.

Când dorim să oferim o idee despre anatomia ființei umane, pentru a ușura înțelegerea, nu reprezentăm totul dintr-odată, suntem obligați să schițăm planșe diferite pentru diferitele sisteme: osos, muscular, circulator, nervos... La fel se petrec lucrurile și în domeniul geografic, unde desenăm mai multe hărți: fizică, politică, economică, geologică... Ei bine, acest lucru se petrece în toate domeniile. Asemenea anatomistului sau geografului, Inițiatul se folosește de diferitele scheme sau clasificări care definesc ființa umană în raport cu problemele pe care dorește să le aprofundeze.

Articol II. Cap. 2 – Tabloul sinoptic

„Ceea ce se află jos este identic cu ceea ce se află în înalt, iar ceea ce se află în înalt este identic cu ceea ce se află jos” a spus Hermes Trismegistus. Ar fi ușor de înțeles existența unor principii subtile în om, fiecare cu propriile nevoi și activități, dacă am lua ca punct de plecare nevoile și activitățile corpului fizic. Aceasta este ceea ce vreau să vă demonstrez cu ajutorul tabloului sinoptic, tablou în care am dorit să reunesc principalele elemente din viața noastră fizică și psihică.

Să începem cu corpul fizic. De ce ar avea el nevoie? De sănătate. Pentru a fi sănătos, trebuie să mănânci. Pentru a-ți procura hrană, îți trebuie bani. Iar pentru a avea bani, trebuie să muncești. Este foarte simplu. Ei bine, din moment ce tot ce se află jos, în lumea fizică, este asemănător cu ceea ce se află în înalt, în lumea spirituală, trebuie să știm că vom regăsi aceleași procese în planurile subtile și pentru alte principii din care omul este constituit: voința, inima, intelectul, sufletul și spiritul. Fiecare dintre aceste principii tinde spre un scop precis; pentru a atinge acest scop, fiecare trebuie hrănit; banii sunt necesari pentru obținerea hranei; iar banul se obține făcând o anumită muncă.

ncipiu	Pri	Ideal	Hrană	Plată	Activita
rit	Spi	Veșnic	Libertate	Adevăr	Identifi
et	Sufl	Infinit	Impersona	Extaz	Contem
		litate			plare

				Adorare Rugăciune
Intellect	Inteligență	Cunoaștere Știință Lumină	Gând Creație	Înțelepciune Meditație
Simțăminte	Inițiativă	Fericire Căldură	Sentiment	Iubire Activități armonioase și artistice
Putere	Voință	Putere Mișcare	Forță	Gest Suflu Respirație exerciții de gimnastică
Corp fizic	Corpurile	Sănătate Viață	Hrană	Bani Muncă Fizică

Să luăm ca exemplu voința; ea are ca scop mișcarea, deci puterea. Ea are nevoie să acționeze asupra lucrurilor, a ființelor, a situațiilor, pentru a le modela, pentru a le transforma. Ea nu pot fi însă activă dacă nu se hrănește, iar hrana potrivită este forța; voința se poate manifesta dacă este alimentată cu forță. Acum, ca să cumpărăm această forță care reprezintă hrana voinței, sunt necesari bani, iar banii sunt reprezentați prin gest: întotdeauna trebuie să ne desprindem din inerție, din imobilitate, pentru a declanșa energiile. Obișnuindu-ne să acționăm, să ne mișcăm, putem „cumpăra” forța și putem deveni puternici. Toate eforturile fizice pe care le puteți efectua vă vor întări voința.

Acum urmează inima. De ce are nevoie inima? Ea vrea să se simtă dilatată, ea caută căldura, bucuria, fericirea. Hrana sa este sentimentul, iar moneda necesară plății este iubirea. Când iubiți, această iubire este „moneda” care vă permite să „cumpărați”, adică să redobândiți, să resimțiți tot felul de sentimente, de senzații și emoții. Dacă vă pierdeți iubirea, pierdeți fericirea și vă veți trezi înfrigurați. Cum puteți păstra această bogăție a iubirii? Cultivând zilnic armonia pentru celelalte creaturi și pentru întreg universul.

Și intelectul? El are nevoie să fie limpezit, el caută lumina, cunoașterea. Hrana sa este gândul. Moneda care îi permite să cumpere cele mai curate gânduri este înțelepciunea. Iar activitatea care îi permite să ajungă la înțelepciune este meditația. Numai înțelepciunea vă va permite să vă hrăniți intelectul cu cele mai frumoase gânduri, iar el va obține astfel lumina pe care o caută.

Idealul sufletului este spațiul, imensitatea. Sufletul omenesc este o mică parte din Sufletul Universal și el se simte atât de limitat, atât de înghesuit în om, încât singura sa dorință este de a se putea dilata în spațiu. Pentru a atinge acest ideal, el are nevoie să fie întărit în egală măsură, și există o hrană potrivită pentru el: toate calitățile cunoașterii superioare, impersonalitatea, abnegația, sacrificiul. Moneda cu care el cumpără această hrană este extazul, fuziunea cu lumea divină. Această fuziune o poate obține prin rugăciune și prin contemplare.

Idealul spiritului este veșnicia, căci spiritul care este nemuritor transcende timpul. Dar, pentru a obține veșnicia, spiritul are nevoie de hrană, iar această hrană este libertatea. Dacă sufletul are nevoie să se dilate, spiritul are nevoie să taie orice legătură care îl ține înlănțuit. Adevărul este moneda cu care spiritul cumpără libertatea. Fiecare adevăr pe care reușiți să îl obțineți despre un subiect sau altul vă va da posibilitatea să vă eliberați. Iisus spunea: „Cunoașteți adevărul, iar adevărul vă va elibera”. Da, adevărul eliberează. Activitatea care ne permite să ajungem la adevăr este identificarea cu Divinitatea. Acela care se identifică cu Divinitatea, devine una cu Ea, posedă adevărul și se eliberează! Când Iisus spunea: „Eu și Tatăl meu una suntem”, el rezuma acest proces de identificare.

Am dorit să reunesc în acest tabel principalele elemente ale vieții fizice și mai ales pe cele ale vieții psihice pe care le găsim deseori risipite. Am dorit să fac din ele o unitate a cărei noțiuni pot fi dezvoltate și precizate, bineînțeles, la infinit.

Acest tablou nu poate conține totul, există desigur un anumit număr de noțiuni pe care voi nu le veți găsi, dar aici putem plasa diferitele stadii ale conștiinței: inconștientul, subconștientul, conștiința, conștiința de sine și supraconștiința.

Mulți filosofi, psihologi și psihanalisti s-au oprit asupra problemei diferitelor trepte de conștiință. Ceea ce au spus este foarte interesant, dar deseori foarte greu de aplicat în viața de zi cu zi. De aceea vă voi da un exemplu simplu care vă va permite să înțelegeți cu

ușurință. Imaginați-vă că în timpul unei sărituri primiți o lovitură puternică la cap și leșinați: deveniți inconștienți. Se încearcă reanimarea voastră și începeți să vă reveniți încet-încet, fără să deschideți încă ochii: vă aflați într-o stare de subconștiință. După câteva secunde, deschideți ochii și realizați că sunteți întinși pe jos, înconjurați de o mulțime de lume, dar fără să vă dați seama ce s-a întâmplat: este starea de conștiință. După aceea, vă reveniți complet, simțiți durerea, înțelegeți ce vi s-a întâmplat și cum vi s-a întâmplat: este starea de conștiință de sine. Iată-vă în sfârșit complet restabiliți, fericiți, înțelegând că putea fi și mai rău și mulțumiți Cerului care v-a protejat: este starea de supraconștiință. Vedeți, totul este clar.

Acum să vedem cum diferitele elemente care alcătuiesc ființa noastră corespund diferitelor stări de conștiință. Corpul fizic corespunde inconștientului. Toate manifestările vieții fiziologice (cu respirația, digestia, circulația, evacuarea și creșterea) corespund subconștientului. Conștiința corespunde domeniului voinței și inimii iar la nivelul intelectului începe să apară conștiința de sine. Supraconștiința aparține domeniului sufletului și spiritului, iar pentru spirit putem vorbi chiar despre supraconștiința divină.

Revenind la esențial, acest tabel vă arată cu claritate cum trebuie să lucrați cu diferitele principii care sunt în voi, fără a neglija vreunul dintre ele. Numai acela care învață să lucreze zilnic cu corpul său fizic, cu voința sa, cu inima, cu intelectul, cu sufletul și cu spiritul său, va găsi într-o bună zi împlinirea.

Articol III. Cap. 3 – Mai multe suflete și mai multe corpuri

Toți marii Inițiați, ale căror clarviziuni au dăruit o adevărată cunoaștere asupra omului și a universului, au căzut de acord asupra acestui aspect: sufletul – principiul care, așa cum îi indică și numele, are proprietatea de a însufla corpul fizic – nu îi este dăruit omului în întregime în momentul nașterii, instalându-se prin faze succesive în ființa sa de-a lungul întregii vieți.

Din acest motiv, nu ar trebui să fiți uimiți că unii filosofi neoplatonicieni și chiar câțiva Părinți ai Bisericii au afirmat că omul posedă mai multe suflete. Primul dintre ele, numit suflet vital, este pur vegetativ, determinând procesele fiziologice: nutriția, respirația, circulația... Al doilea, mai evoluat, este numit sufletul „animal”; cel de al treilea este sufletul emoțional; al patrulea este sufletul intelectual sau rațional. În sfârșit, urmează sufletul divin care este lumină pură,

primit în integritate numai de către Inițiații care și-au încheiat evoluția.

Sufletul vegetativ este acela care însuflețește primul embrionul în pântecul mamei, iar la vârsta de șapte ani apare sufletul numit „animal” sau dacă vrei, voluntar. În mod obișnuit, se crede că sufletul se instalează definitiv la această vârstă, numită și „vârsta rațiunii”. Nu, este vorba doar despre sufletul voluntar. De la naștere și până la vârsta de șapte ani, copilul nu încetează să se miște, să meargă, să alerge, să gesticuleze, iar la șapte ani, în momentul în care sufletul animal este complet instalat în el, putem spune că a dobândit o autonomie a mișcării, suficientă să îi ofere controlul propriilor gesturi.

Dar, după un timp, începe o nouă perioadă în care viața afectivă devine din ce în ce mai importantă: este aceea a sufletului emoțional care își face încet-încet apariția. Aproape de vârsta de patrusprezece ani, în pubertate, când acest suflet ajunge la maturitate, el își intră definitiv în drepturi, împingând ființa să se lase condusă de către sensibilitatea sa.

În același timp se dezvoltă și capacitatea de a gândi și în sfârșit, spre douăzeci și unu de ani, sufletul intelectual, rațional, se instalează. Acest lucru nu înseamnă că, începând cu vârsta de douăzeci și unu de ani, ființa umană devine automat înțeleaptă și cumpătată; nu, dimpotrivă, este perioada în care se pot comite cele mai multe prostii din viață! Dar acesta este momentul în care ființa umană intră definitiv în posesia facultăților de înțelegere și gândire.

Cât despre sufletul divin, despre posibilitatea de a-l dobândi, pot spune că acest fapt depinde doar de noi, de viața pe care o ducem, de dorința noastră ca el să ne aparțină. Ceea ce numim Inițiere, este chiar acest drum pe care ființa umană trebuie să îl parcurgă ca să-și găsească sufletul divin, atrăgându-l, pentru ca acesta să se poată instala și locui în ea. Inițiatul este acela care a lucrat, transformând totul în el, pentru a-și putea atrage sufletul divin; întreaga ființă îi devine armonioasă și vibrează la unison cu Inteligența Cosmică, devenind pentru aceasta un canal, un sprijin.

În realitate, acest lucru nu poate deveni posibil decât pentru câteva ființe excepționale care au lucrat în acest sens în timpul numeroaselor reîncarnări. Ele nu s-au gândit decât să se regăsească, să se realizeze și să atragă sufletul divin pentru ca acesta să se poată exprima în toată măreția sa. Vreme îndelungată, prin exerciții de

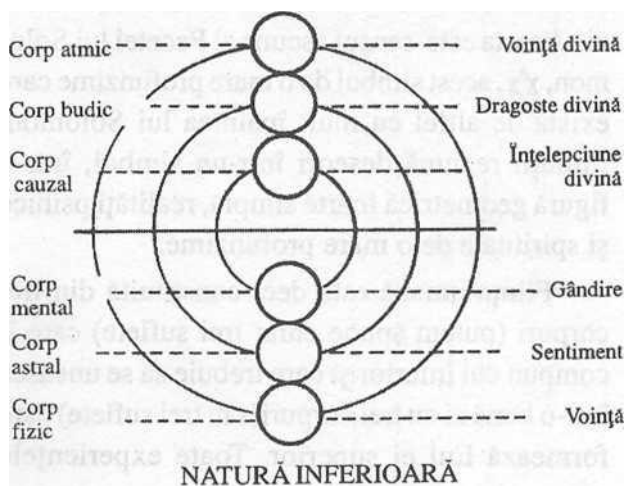
purificare, de meditație, de rugăciuni, de sacrificii, ele s-au pregătit pentru a atrage în ființă Eul lor superior, Eul lor divin. Când acesta le este dat, se spune că Duhul Sfânt a coborât asupra lor.

De asemenea, și cabaliștii susțin că oamenii posedă mai multe suflete. Sufletul emoțional, astral, este numit Nefeș; sufletul intelectual, Ruah, iar sufletele superioare, Nehamah, Haiah și Iehida. Cât despre hinduși, ei nu vorbesc despre suflete ci despre corpuri, ceea ce corespunde de asemenea adevărului, căci toate particulele materiei conțin o energie. Această energie este principiul masculin, iar materia reprezintă principiul feminin. Peste tot în univers, materia posedă o energie; deci corpul fizic, care este material, posedă în el o energie, iar această energie o numim suflet. Dar dincolo de corpul fizic, omul posedă alte corpuri mult mai subtile, iar fiecare dintre acestea își are propriul suflet: sufletul vital corespunde corpului fizic, sufletul emoțional corespunde corpului astral, sufletul intelectual, corpului mental; pentru corpurile cauzal, budic și atmîc există încă trei suflete superioare. Fiecare corp își are deci propriul suflet: corpul este forma, conținutul, iar sufletul reprezintă energia care îl animă. Cele două sunt inseparabile. Natura însăși, cosmosul reprezintă un corp, corpul lui Dumnezeu, și el are un suflet, Sufletul Universal. Toate aceste lucruri sunt clare și limpezi.

Dar să revenim la aceste corpuri diferite. Cele trei activități fundamentale prin care omul se caracterizează sunt gândul (care are ca instrument intelectul), sentimentul (care are ca instrument inima) și acțiunea (care are ca instrument corpul fizic). Să nu credeți că numai corpul fizic este construit din materie: inima și intelectul sunt și ele instrumente materiale, numai că materia din care acestea sunt făcute este mult mai subtilă decât cea a corpului fizic.

O lungă tradiție esoterică ne învață că suportul, vehiculul sentimentului este corpul astral, iar cel al intelectului, corpul mental. Dar această trinitate: corp fizic, corp astral, corp mental, constituie natura noastră umană imperfectă. Aceleași facultăți ale gândirii, ale sentimentului și acțiunii se regăsesc în noi la nivel superior, și aici, vehiculele lor sunt corpurile cauzal, budic și atmîc care formează Eul nostru divin. Cele trei mari curcui

NATURĂ SUPERIOARĂ

concentrice indică relația care există între corpurile inferioare și cele superioare.

Corpul fizic care reprezintă forța, voința, puterea în planul material este legat de corpul atmic care reprezintă forța, puterea și voința divină.

Corpul astral care reprezintă sentimentul și dorințele egoiste, personale, este legat de corpul budic care reprezintă iubirea divină.

Corpul mental care reprezintă gândirea obișnuită și interesată este legat de corpul causal care reprezintă înțelepciunea divină.

În eul nostru terestru există deci o trinitate care gândește, simte, acționează. Dar această trinitate nu este decât o reflectare inferioară a unei alte trinități celeste care ne așteaptă să ne alăturăm ei. Această fuziune trebuie făcută într-o zi. Acesta este sensul ascuns al Pecetei lui Solomon, acest simbol de o mare profunzime care exista de altfel cu mult înaintea lui Solomon. Inițiații rezumă deseori într-un simbol, într-o figură geometrică foarte simplă, realități psihice și spirituale de o mare profunzime.

Ființa umană este deci constituită din trei corpuri (putem spune chiar trei suflete) care îi compun eul inferior și care trebuie să se unească într-o bună zi cu trei corpuri (sau trei suflete) care formează Eul ei superior. Toate experiențele fericite sau nefericite pe care le trăim de-a lungul vieții, nu au în realitate decât un singur scop: acela de a ne permite să ne regăsim. În momentul în care aceste două părți inferioară și superioară ajung să fuzioneze, înseamnă că Cerul și pământul se unesc în ființa noastră în împlinire, în abundență și

bucurie.

Articol IV. Cap. 4 – Inimă, Intellect, Suflet, Spirit

Secțiune 4.01 I.

Unul dintre cele mai cunoscute pasaje din Evanghелиi este acela în care un scrib îl întreabă pe Iisus care este prima dintre porunci. Iisus a răspuns: „Îl vei iubi pe Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul, cu toată puterea gândului și cu toate forțele”... Cu aceste cuvinte, Iisus prezenta omul ca și cum acesta ar fi alcătuit din patru principii: inimă, intelect, suflet și spirit. În sfârșit, cuvântul „forță” este legat de spirit, căci după Știința Inițiativă numai spiritul posedă adevărata forță.

Pentru a înțelege semnificația acestor cuvinte, trebuie să începem prin a face diferența între inimă și suflet, precum și între intelect și spirit. Inima și sufletul sunt vehicule ale emoțiilor, sentimentelor, dorințelor noastre; în timp ce, inima este sediul sentimentelor și emoțiilor obișnuite legate de tulburări, de supărări, de senzualitate sau chiar de bucurii și plăceri pur fizice, sufletul este sediul emoțiilor și elanurilor spirituale, divine. Între intelect și spirit există aceeași relație ca între inimă și suflet. Intellectul este sediul gândirii și a raționamentelor obișnuite care vizează doar satisfacerea nevoilor materiale. Din contră, spiritul este principiul gândului și activității pur dezinteresate.

Inima și sufletul au un singur principiu, principiul feminin care se poate manifesta fie într-o regiune inferioară, inima sau planul astral, fie într-o regiune superioară, sufletul sau planul budic. Intellectul și spiritul provin dintr-un singur principiu, cel masculin, care se manifestă în cele două regiuni, inferioară a planului mental sau superioară a planului causal. Cele două principii masculin și feminin folosesc deci patru vehicule: inima și intelectul, sufletul și spiritul. Cele două principii și cele patru vehicule locuiesc în aceeași „casă”: corpul fizic

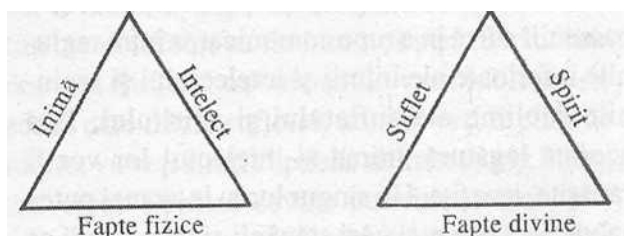
Pentru a clarifica această problemă care rămâne încă abstractă pentru multă lume, vă voi spune o mică poveste. Imaginați-vă o casă în care trăiesc stăpânul și stăpână împreună cu un valet și o servitoare. Se întâmpla uneori ca stăpânul să plece în câte o călătorie, iar soția sa să rămână singură acasă, tristă și nefericită, așteptând întoarcerea soțului, urmărind bunul mers al treburilor casei. Când soțul revenea cu numeroase cadouri, toată casa era în sărbătoare. Se întâmplă însă ca

stăpânul și stăpâna să plece împreună într-o lungă călătorie. Atunci valetul și servitoarea rămânând singuri și fără supraveghere, hotărâsc să profite de această libertate: ei încep să exploreze totul, descoperind proviziile, și cum este mai amuzant să fie mai mulți pentru a organiza o petrecere, ei invită vecini și vecine... După câteva ore de chiolhan, vor fi evident mese răsturnate, sticle și chiar capete sparte. Când stăpânii vor reveni, vor fi îngroziți de spectacol: evident îi vor pedepsi, și vor restabili ordinea în casă.

Să interpretăm acum această poveste. Casa este corpul fizic; servitoarea este inima, valetul reprezintă intelectul; stăpâna casei este sufletul, iar stăpânul este spiritul. Deseori, spiritul ne părăsește iar inima se simte abandonată, dar când revine, aduce cu sine inspirații, luminează din abundență. Când sufletul și spiritul pleacă într-o călătorie, inima și intelectul se grăbesc să săvârșească împreună toate prostiile posibile... alături de alte inimi și intelecte!

Dacă am vrea să ne oprim încă puțin asupra acestor imagini, vom descoperi în detaliu rolul inimii, al intelectului, al sufletului și al spiritului. Știți foarte bine că o servitoare este mai mult la ordinele stăpânii, în timp ce valetul se ocupa de stăpân. Stăpânii sunt la rândul lor diferiți față de servitori prin viața lor, prin comportarea lor, prin preocupări, și nu le destăinuie acestora secretele familiei, secrete legate de ocupația lor, de proiectele pe care le au. La fel, sufletul și spiritul acționează fără să destăinuie inimii și intelectului proiectele pe care le au.

Dar dacă, prin comportarea ireproșabilă pe care o are, servitoarea îi câștigă încrederea stăpânei, aceasta îi vorbește uneori despre proiectele sale, despre fericirea sa, despre iubirea pe care i-o poartă soțului, spiritul. Atunci, servitoarea, inima, devine fericită datorită confidențelor care i s-au făcut. La fel, și valetul reușește prin munca sa să obțină încrederea stăpânului, acesta începe să îi reveleze multe lucruri, iar valetul, intelectul, devine mai luminat, mai lucid. Dar ca toate acestea să se întâmple, trebuie ca servitoarea și valetul să trăiască într-o deplină armonie, servindu-și stăpânii. Dacă ei sunt în dezacord, iar dorința unuia se opune dorinței celoralți, ei tulbură munca sufletului și a spiritului. Această imagine are combinații și aplicații multiple asupra cărora trebuie să meditați, căci toate stările de sănătate sau de boală, de fericire sau de suferință, se pot explica prin relațiile existente între cei patru locatari ai casei omului.

Deci este clar, cuplul inimă-intelect este o repetare pe un plan inferior a cuplului suflet-spirit. Intelectul și spiritul sunt principii masculine; inima și sufletul sunt principii feminine. Din uniunea celor două cupluri inimă-intelect și suflet-spirit se nasc copii: uniunea dintre intelect și inimă determină fapte în planul fizic, în timp ce uniunea sufletului cu spiritul determină fapte în planul divin.

Legătura dintre aceste patru principii ne explică de ce, atunci când nu se supun sufletului (care reprezintă iubirea divină) și spiritului (care reprezintă înțelepciunea divină), inima și intelectul nu reușesc să facă decât rele. Când vor ști să cultive această cale a iubirii și a înțelepciunii, inima și intelectul vor deveni fii și fiice ale Domnului; deocamdată, ele nu sunt decât niște servitori. Fiul îndeplinește tot ceea ce îi ordonă tatăl său, iar fiica ceea ce îi cere mama sa. Deci, în clipa în care inima și intelectul vor îndeplini voința divină, adică vor acționa după iubire și înțelepciune, vor deveni fii și fiice ale Domnului. Atât timp cât nu vor asculta și vor fi străbătuți de îndoieli, de suspiciuni, de neliniște sau de revoltă, nu vor fi fii și fiice ale Domnului, ci numai ale omului.

Dacă intelectul nu este purificat de lumina spiritului, el cade pradă orgoliului. Dacă inima nu este purificată prin căldura sufletului, ea se lasă pradă dezordinilor și pasiunilor. Și tocmai în acest lucru constă greșeala pe care au făcut-o oamenii, adică în a rupe comunicarea între regiunile inferioare ale inimii și intelectului și regiunile sublime ale sufletului și spiritului; fără această legătură, inima și intelectul lor vor fi răvășite, amețite. Un singur lucru le-armai putea salva, acela de a-și găsi stăpânii și de a-i sluji ca niște adevărați servitori. Atunci, inima va deveni canalul sufletului și iubirea divină se va revărsa prin ea; intelectul va deveni receptaculul inteligenței divine, iar spiritul se va manifesta prin el.

„Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima, din tot sufletul, cu toată puterea gândului și cu toată forța”. Prin aceste

cuvinte, Iisus subînțelegea că toate facultățile omului trebuie puse în serviciul Divinității. Dar cum? Maestrul Peter Deunov spunea: „Trebuie să aveți inima curată precum cristalul, intelectul luminos ca soarele, sufletul vast ca universul, spiritul puternic ca al lui Dumnezeu și unit cu Dumnezeu”.

Toate acestea înseamnă că trebuie să-l iubim pe Dumnezeu cu puritatea inimii, cu lumina intelectului, cu imensitatea sufletului și cu forța spiritului nostru.

Inima trebuie să ne fie pură, adică trebuie să renunțăm la sentimentele egoiste, la toate dorințele și pasiunile care o transformă în mlaștină, o tulbură, împiedicând-o să reflecte Cerni. Intelectul trebuie să fie luminos pentru a lumina drumul. Sufletul trebuie să fie vast: iubirea este aceea care dilată sufletul; atunci, veți fi plini de iubire, vă veți simți capabili să îmbrățișați întreg universul. Spiritul devine puternic atunci când se leagă de Creator, căci adevărata forță ne vine de la Sursa divină. Din păcate, aceste facultăți care ar trebui puse în serviciul lui Dumnezeu, ajung în serviciul altor oameni și atunci suntem pierduți.

Cineva vine să vă vadă și vă spune: „Prietene, dă-mi inima ta, am nevoie de ea”. Poate la început veți refuza, dar el începe să plângă, vă imploră o zi întreagă, o săptămână, o lună, și în final, îi dăruieți inima. El se va plimba cu două inimi iar voi nu veți mai avea niciuna.

Altcineva își dorește mintea voastră, motivând că are nevoie de ea pentru a lucra. După câteva săptămâni de insistență, va obține ceea ce își dorește iar voi veți fi lipsiți de ea. Va mai veni unul zicând: „Îți iubesc mult sufletul, dăruieștemi-l”. Îl veți dăruia și iată-vă și fără suflet. În sfârșit, va veni cineva care-și dorește spiritul vostru. Și cu el veți sfârși prin a ceda... Iată cum vă faceți singuri reclamă că sunteți miloși...

Sunteți uimiți? Nu credeți că este posibil să vă dăruieți cuiva inima, intelectul, sufletul sau spiritul? Este atât de adevărat încât ați fi îngroziți dacă v-aș spune cât de puțini sunt aceia care nu și-au dăruit ori vândut inima sau intelectul, pentru a obține bani, plăceri, putere sau glorie. Iar entitățile inferioare ale lumii invizibile au de asemenea interesul de a acapara inima, intelectul, sufletul și spiritul oamenilor, ca să le folosească la muncile lor întunecate. În realitate, aceste ființe nu reușesc niciodată să servească altcuiva decât inimii și intelectului; sufletul și spiritul le scapă datorită esenței lor superioare, divine. Sau,

ele pot ajunge să fie asuprite un anumit timp, din cauza legăturii lor cu inima și intelectul, pentru că acestea sunt mult mai aproape de materie, influențate de curenții inferiori. Dar acest lucru nu este de durată, căci sufletul și spiritul sunt libere și invulnerabile. Singura excepție apare în cazul în care omul se leagă conștient și definitiv printr-un pact cu diavolul.

Dar și spiritele superioare doresc să se manifeste prin om. Aceste spirite formează o ierarhie de îngeri, arhangheli, până la Divinitate și sunt singurele cărora le putem și chiar trebuie să le dăruim inima, intelectul, sufletul și spiritul. Cu ele nu vom fi niciodată furați, lăsați sau abandonați; trebuie să le rugați să vină și să vă folosească întru slava Domnului și a împărăției Sale.

Veți spune: „Dar ce putem face dacă vine cineva să ne ceară inima sau intelectul?” Ei bine, este foarte simplu. Imaginați-vă că aveți o vioară: ea este acordată după ritmul, după vibrațiile voastre, dar iată că vine cineva și v-o cere. Îi veți răspunde: „Prietene, îți voi dăruia muzica acestei viori, dar vioara îmi aparține, o păstrez, nu este făcută pentru tine”. Să presupunem că aveți un capital depus într-o bancă. Dacă cineva vine să vi-l ceară, îi veți spune: „Prietene, îți voi dăruia dobânda acestor bani, dar capitalul îl voi păstra pentru a avea mereu ceva de dăruit”. Sau aveți un pom fructifer în grădina voastră, iar cineva dorește să-l smulgă pentru a-l planta în grădina sa. Îi veți spune: „Prietene, voi păstra acest pom în propria mea grădină, care îi prieste, iar tu poți veni să mănânci câte fructe vrei. Îți voi dăruia chiar un puiet pe care îl poți planta în grădina ta, dar nimic mai mult”. Să presupunem că aveți o carte extrem de rară și prețioasă și istoria se repetă, vi se cere să o dăruiați. Veți spune: „Vino la mine zilnic dacă vrei, poți să o citești, să o copiezi, dar cartea trebuie să rămână la mine în bibliotecă pentru că așa îmi doresc”. Așa trebuie să lucrați mereu, să îi treziți pe toți din lenea lor. Astfel fiecare evoluează și toți sunt mulțumiți.

Vouă vă revine acum sarcina să stabiliți o legătură între aceste exemple și ceea ce puteți dăruia din inima voastră, din intelect, din sufletul și spiritul vostru. Nu vă dăruiați inima, ci numai sentimentele. Nu vă dăruiați intelectul, ci numai gândurile. Nu vă dăruiați sufletul, ci numai iubirea care emană din el. Nu vă dăruiați spiritul, ci forțele binefăcătoare care izvorăsc din el.

Secțiune 4.02 II.

Dacă vă întreb: „Cunoașteți cele patru operații matematice?” îmi veți răspunde: „Bineînțeles, știm adunarea, scăderea, înmulțirea și împărțirea”. Ei bine, nu este foarte sigur că le cunoașteți, căci aceste operații sunt foarte greu de realizat. Nu vi s-a întâmplat niciodată să faceți o asociație imprudentă cu cineva pe care nu îl cunoșteți, iar apoi să nu știți cum să vă retrageți?... Inima este aceea care adună în noi, ea nu cunoaște altă operație decât adunarea, ea adună mereu, amestecând totul. Acela care retrage este intelectul. Sufletul înmulțește, iar spiritul împarte.

Analizați omul de-a lungul întregii lui existențe. Când este copil, atinge toate obiectele, bune sau rele, adună, sugere și mănâncă totul, chiar și ceea ce îi poate face rău. Copilăria este perioada inimii, perioada primei operațiuni: adunarea. Când copilul crește, intelectul său începe să se manifeste începând să respingă tot ceea ce îi este inutil, dezagreabil sau dăunător: el scade. Mult mai târziu, el se lansează în înmulțire: viața i se populează cu femei, cu copii, cu achiziții de tot felul, cu sucursale... În sfârșit, la bătrânețe, se gândește că va păși curând în altă lume și își scrie testamentul pentru a lăsa urmașilor bunurile sale: el împarte.

Începem prin a acumula, apoi respingem multe lucruri. Apoi, tot ceea ce este bun trebuie plantat pentru a se putea înmulți. Dacă nu știm cum să „plantăm” gândurile și sentimentele, nu vom cunoaște adevărata înmulțire. Dacă știm însă cum să plantăm, vom avea o multiplicare, vom obține o adevărată recoltă din care vom putea ulterior împărți, adică vom putea dărui fructele culese.

În viață suntem confrunțați mereu cu cele patru operațiuni. Uneori ceva se întâmplă în inima noastră și nu suntem capabili să facem scăderea sau intelectul respinge un prieten adevărat pe motiv că nu este nici savant, nici „sus plasat”. Uneori multiplicăm ceea ce este rău, neglijând să plantăm ceea ce este bun... Trebuie să începem prin a studia în viața zilnică cele patru operațiuni. Apoi vor fi și alte lucruri de studiat: puterile, rădăcinile pătrate, logaritmii etc... Dar deocamdată să ne mulțumim cu studiul celor patru operațiuni, căci nu știm încă nici adunarea, nici scăderea. Uneori facem câte o adunare, acceptând să hrănim o dorință depravată, sau respingem din mintea noastră un gând bun, un înalt ideal, pentru că primul venit ne-a spus că vom muri de foame cu un asemenea mod de gândire. Deci, vedeți, câte lucruri sunt încă de învățat!

Inima, intelectul, sufletul și spiritul trăiesc împreună în aceeași casă, corpul fizic, și uneori se dondănesc, se ceartă, dar sunt obligate să conviețuiască împreună, nu se pot separa. Și fiecare lucrează în felul său asupra „casei”, adică asupra întregului corp, asupra funcțiilor și organelor sale și asupra chipului. Când cineva începe să se îngrașe, aceasta înseamnă că inima este predominantă în cazul lui, căci inima nu face decât să adune. Dacă slăbește, înseamnă că intelectul predomină, ceea ce în anumite cazuri poate fi util, iar în altele, nu.

Pe vremuri, moda era să fii mai degrabă gras. Acum, talia suplă, subțire, este în vogă. Există câte un pericol în fiecare tendință. Acela cu inimă mare are tendința de îngrășare, este bine dispus, jovial, magnetic; inima îl conduce și ea este impetuoasă. Dar uneori acest exces antrenează lenea; acela care se îngrașă nu mai vrea să meargă, nici să facă vreun efort, nu mai este dornic să încerce experiențe noi, căci inima nu îi mai permite.

Atunci când intelectul domină, începem să slăbim. Intelectul este legat de electricitate, ale cărei vibrații repulsive alungă moleculele materiei, provocând slăbirea. Remediu împotriva îngrășării îl constituie exercițiul gândirii. Găsim zilnic în ziare și reviste tot felul de reclame scumpe pentru slăbire, dar deosebit de nocive și periculoase. Ei bine, eu vă ofer unul foarte eficace și ieftin: gândiți! Da, gândiți ceva mai mult și veți slăbi. Iar acela care este slab și care vrea să se îngrașe, vă trebuie să dea de lucru inimii sale, devenind mai calm, mai milos, mai primitor. Ca să existe un echilibru, trebuie ca gândirea și inima să lucreze cu intensitate egală. Nu este bine ca inima sau intelectul să domine, mai ales intelectul, căci având puterea de a se sustrage, el va suprima totul și nu va mai rămâne nimic, nici bunătate, nici dreptate, nici cinste, nici milă divină, nici suflet, nici existența Divinității. Intelectul îl sărăcește și îl secătuiește pe om.

Cele patru principii, ale inimii, intelectului, sufletului și spiritului acționează de asemenea și asupra chipului nostru, unde fiecare dintre ele își împlinește lucrarea. Inima se ocupă de gură. Forma gurii noastre este un rezultat al bune sau rele funcționări a inimii noastre, a sentimentelor noastre. Gura este o oglindă a inimii, ea ne destăinuie calitățile acesteia; când inima rămâne ascunsă, gura rămâne ca o imagine vie a primei. Intelectul lucrează asupra nasului, sau dacă doriți, el este modelul invizibil după care nasul este construit. În funcție de lungimea sa, de poziția sa înaltă sau joasă de pe chip, de

forma sa ascuțită sau rotundă, de culoare etc... se pot defini particularitățile intelectuale ale unei persoane. Sufletul se ocupă de ochi: după felul ochilor se pot defini toate forțele sau slăbiciunile unui suflet. Spiritul lucrează pe frunte: fruntea este aceea care ne descoperă noblețea, puterea, înaltele calități ale spiritului său, dimpotrivă, viciile care îl împiedică să se exprime.

Ochii și gura, zămislite de către suflet și inimă, constituie două elemente feminine. Fruntea și nasul, formate de către spirit și intelect, sunt două elemente masculine. Există, deci, două mame și doi tați, mai trebuie să găsim copiii, căci prezența lor este conformă cu legile naturii. Dacă nu există copii, este o dovadă a faptului că principiul masculin și principiul feminin nu sunt legate. Într-un amestec simplu, elementele se pot separa, dar într-o combinație nu mai putem face acest lucru. Oxigenul și hidrogenul nu formează apa într-un simplu amestec. Ele trebuie combinate într-o anumită proporție. În natură, dacă nu există copii, nu există nici bucurie. Copiii sunt asemenea apei, ei sunt fructul combinației ființelor. Același fenomen se produce în noi: inima și intelectul, sufletul și spiritul concep copilul în planul fizic. Pentru inimă și intelect (gura și nasul), acest copil este bărbia; pentru suflet și spirit (ochii și fruntea), copilul este partea superioară a craniului.

Bărbia, copilul inimii și al intelectului, ne dezvăluie voința, rezistența unei ființe, capacitatea acesteia de a acționa în planul fizic; forma sa rotundă sau pătrată, aparența ei proeminentă sau ștearsă, ne oferă un număr important de indicații. Copilul sufletului și al spiritului este centrul superior situat în creștetul capului: el exprimă capacitatea de împlinire a voinței divine, perseverența către un ideal divin.

Cele patru fenomene esențiale studiate de fizică: căldura, lumina, magnetismul și electricitatea au, de asemenea, o legătură cu gura, cu nasul, cu ochii și cu fruntea. Gura este legată de căldură, nasul de electricitate, ochii de magnetism iar fruntea de lumină. Gura care este legată de căldură se află de asemenea în legătură cu ochii, legați de magnetism, iar aceștia la rândul lor reprezintă legătura inimii cu sufletul. Ochii sunt o gură care absoarbe lumina, iar sufletul, asemenea inimii, se hrănește cu sentimente, dar cu sentimente divine. Prin ochi noi absorbim o hrană superioară, lumina, așa cum absorbim hrana fizică prin intermediul gurii. Și tot așa cum nasul distinge mirosul, intelectul discerne ceea ce este bun sau rău, prin lumina înțelepciunii,

În vreme ce spiritul legat de frunte vede în lumile superioare.

Bineînțeles, nu totul merge întotdeauna așa cum trebuie. Uneori, gura nu exprimă nimic bun, căci inima este rece. Oare de ce unele femei se rujează? Pentru a-și face iluzii. Ele au inima rece și vor să creeze impresia că aceasta este totuși caldă. Instinctiv, ele simt că bărbații le judecă după legi estetice și ca să-i atragă, se rujează. Aceasta înseamnă: „Inima mea arde, dacă vei veni cu mine te vei putea și tu reîncălzi”. Dar adesea aceia care se apropie, în loc să se încălzească, rămân reci ca gheața, căci culoarea roșie nu exista decât în exterior, nu și în interior.

Dacă nasul devine prea electric, înseamnă că proprietarul său hrănește în intelectul său gânduri care îl fac nervos și coleric: când electricitatea este în abundență, așa cum se spune, „încep să sară scânteile!” O altă expresie „i-a sărit muștarul”, dovedește cu prisosință relația existentă între nervozitate și nas. După nas, putem cunoaște forțele electrice care acționează asupra unei persoane. Dacă nasul este proeminent pe chip, înseamnă că persoana respectivă este autoritară și are tendința de a-și impune opiniile sale altora.

Ochii indică magnetismul. Vă sfătuiesc să vă priviți semenii cu calm, cu blândețe, fără insistență. Uneori se poate întâmpla ca ochii să devină electrice iar nasul magnetic, dar acest lucru nu este bun. Privirea trebuie să rămână blândă, liniștită, plină de bunătate, dar între niște limite, căci dacă va rămâne prea tandră, toți aceia pe care îi veți privi vor începe să vă urmărească!

Fruntea este legată de lumină. Dacă fruntea devine caldă în loc să rămână luminoasă, rece, ne îmbolnăvim. Dar între căldură și lumină există o bună legătură: dacă vă gândiți cu înțelepciune, cu îngăduință, gura voastră va pronunța cuvinte calde care vor reîncălzi și vor reanima inimile.

Deci există pe chipul nostru semne revelatoare: bărbia, gura, nasul etc... care prin formă și culoare, prin emanații, ne descoperă calitățile și defectele. Totul stă scris aici și poate fi citit cu ușurință.

Să luăm acum în considerare un alt aspect al acestei probleme. Când copilul este foarte mic, el se exprimă prin mișcări, dar cum el nu posedă încă voință ca să se conducă sau să se stăpânească, bărbia sa nu este nici dezvoltată, nici formată.

Când crește, el începe să trăiască prin sentimente, emoții și dorințe de tot felul (gura); ajuns la vârsta adultă, el începe să judece, să

discearnă (nasul); mai târziu, el începe să imulțască tot ceea ce este bun și util în viață, el lucrează cu sufletul său (ochii). În sfârșit, la bătrânețe, el trăiește într-un spirit, judecă și trage lecțiile asupra tuturor întâmplărilor din propria-i viață.

Deci, putem de asemenea să înțelegem care va fi destinul omului după forma gurii sale, a nasului, a ochilor sau a frunții sale. Dacă cineva posedă o gură, un nas și niște ochi încântători, dar o frunte neexpresivă, înseamnă că în primele trei perioade ale vieții va dezvolta calități bune ce le va pune în aplicare, dar la bătrânețe el se va exprima cu egoism, cu duritate și cinism, ajungând chiar să nege existența Divinității. Există exemple în acest sens. Dacă fruntea nu este clădită după legile spiritului, la vârsta maturității se poate distruge tot ceea ce s-a construit cu multă migală înainte. Dacă o persoană are bărbia, gura și nasul prost zămislite, ochii ceva mai bine iar fruntea foarte frumoasă, acest fapt dovedește că, în copilărie și adolescență, la fel ca și la maturitate, el va duce o viață mediocră, dezordonată chiar, dar care se va schimba către bătrânețe sub influența unor elemente mai înalte, mai spirituale. Bogățiile care se găsesc pe frunte nu se vor manifesta decât mult mai târziu, către sfârșitul vieții.

Să mergem mai departe... omul nu poate exista decât hrănindu-se (starea solidă), bând (starea lichidă), respirând (starea gazoasă) și absorbind căldura (starea plasmatică).

În activitățile noastre zilnice, starea solidă este reprezentată prin faptele noastre; sentimentele caracterizează starea lichidă; gândurile, starea gazoasă; iar starea plasmatică este caracterizată prin activitățile sufletului și ale spiritului. Fiecărei dintre aceste stări legată de cele patru elemente, îi corespund în natură fenomene particulare: pentru starea solidă, cutremurele de pământ; pentru starea lichidă, furtunile și inundațiile; pentru starea gazoasă, uraganele și furtunile extrem de puternice; pentru starea plasmatică, incendiile. Regăsim toate aceste accidente în viața noastră, când suntem expuși, fie fizic, fie simbolic, încercărilor și probelor pământului, ale apei, aerului și focului.

Mișcările scoarței terestre, furtunile, uraganele și incendiile ne sunt trimise ca să verificăm ceea ce am înțeles din lucrarea pe care trebuie să o facem cu trupul nostru fizic, cu inima, cu intelectul, cu sufletul și spiritul nostru.

Numai cu prețul acestei lucrări vor veni în lumea oamenilor

bucuria, fericirea și libertatea.

Dacă fiecare ar continua să vorbească despre fericire și pace rămânând neschimbat în lucrarea interioară a propriei ființe, nimic nu se va modifica. Pacea nu se va instala în lume decât mulțumită unor ființe care lucrează sincer asupra lor însele. Acela care își instalează pacea în el însuși, între diferitele elemente ale propriei ființe, va lucra într-adevăr pentru pace. În vremurile noastre există dezacorduri îngrozitoare între toate aceste elemente iar războiul exterior nu este decât consecința războiului interior.

A fost spus: „Construiți-vă locuința pe stâncă”. Stâncă reprezintă o bază solidă. Cine este această stâncă? Puritatea este pentru inimă; înțelepciunea, pentru intelect; iubirea, pentru suflet; adevărul, pentru spirit. Stă scris în vechile tradiții persane că Zaratuștra l-a întrebat într-o zi pe zeul Ahura Mazda cu ce s-a hrănit primul om, iar Ahura Mazda i-a răspuns: „El mânca foc și bea lumină”. Foarte puțini esoteriști au reușit să interpreteze această frază care este de o mare profunzime, pentru că ei nu cunoșteau natura și funcțiile sufletului și ale spiritului.

Sufletului îi este foame, iar spiritului îi este sete. Sufletul mănâncă foc iar spiritul bea lumină. Focul este un principiu masculin, sufletul este un principiu feminin și fiecare dintre ele se hrănește cu elementul care îi este complementar. Sufletul aspiră la un principiu pozitiv, activ, dinamic, și el mănâncă foc. Spiritul, care este masculin, are nevoie de principiu feminin și bea lumină. La fel cum principiu masculin zămislește principiu feminin (de aceea stă scris în Geneză că Eva a apărut din coasta lui Adam), tot așa și focul generează lumina.

La începuturi, Dumnezeu, Focul primordial, a zămislit lumina, aceea lumină cu ajutorul căreia El a creat lumea. Lumina este îmbrăcămintea focului, de aceea ea are întotdeauna legătură cu materia. În înalt, în regiunile sublime, lumina este în legătură cu materia iar focul, cu spiritul.

Sufletul, care este feminin, se hrănește deci cu focul care este masculin, iar spiritul care este masculin se hrănește cu lumina care este feminină. La fel, intelectul care este fiul spiritului într-un plan inferior, preferă o hrană feminină: gândul; inima, care este feminină, preferă o hrană masculină: sentimentul. Sentimentul este o putere dinamică; sentimentul este un alt foc care se manifestă în regiuni mult inferioare. El este un foc inversat, adică o apă. Priviți apa care curge,

râurile, torenții, cascadele: au aceleași forme ca și focul, dar inversate. Apa nu este altceva decât un foc care se grăbește spre planurile inferioare. Cât despre intelect, el se hrănește cu gândul care are o esență feminină. Gândul nu este la fel de activ și de dinamic ca și sentimentul, de aceea nu prea este considerat real. Ce reprezintă un gând în comparație cu un sentiment? El este slab, nu provoacă efecte psihice, nu tulbură nimic, în timp ce sentimentul este o forță extraordinară, fulgerătoare, ce poate pune materia în acțiune. În realitate, gândul și sentimentul au aceeași putere, dar în planuri diferite. Aparent, apa este dulce, ascultătoare, puteți face ce vreți cu ea; o luați cu mâinile și ea se prelinge fără să vă facă rău. În timp ce focul!... Ori, iată că apa este la fel de puternică precum focul, dar în alte condiții.

Inima se hrănește cu sentimente, iar intelectul se hrănește cu gânduri. Dar puritatea nu există în cele două regiuni ale intelectului și inimii, aici trebuie întotdeauna făcut triajul, înlăturând câteva impurități, ceva zgură. Puritatea se găsește numai în înalt, în domeniul sufletului și al spiritului.

Sufletul se hrănește cu foc iar hrana spiritului este lumina. Sufletul tinde către spirit, ea se hrănește cu focul spiritului. Iar spiritul, care este foc, se hrănește cu lumina sufletului. De acum înainte, țineți minte: Spiritul cosmic este foc iar Sufletul universal este lumină. În timpul meditației, concentrați-vă numai asupra celor două principii masculin și feminin în forma lor cea mai înaltă: acestea sunt iubirea (focul) și inteligența (lumina).

Articol V. Cap. 5 – Exersarea voinței

Vedem oameni cu o voință extraordinară care nu reușesc însă să-și controleze nici gesturile, nici sentimentele, nici gândurile. Da, acest lucru demonstrează că voința nu este suficientă.

Vă voi da un exemplu. Vreți să stăpâniți o mașină: oricât de mare v-ar fi voința, nu reușiți să o faceți; ca să reușiți, trebuie să știți cum funcționează, cu ce buton o puteți porni sau opri. Controlul presupune cunoașterea: trebuie să cunoașteți locul de unde vine energia care acționează mașina și să acționați acolo. Odată ce ați pornit mașina, dacă nu veți ști cum să o opriți, ea își va continua funcționarea; dacă veți încerca, puteți să fiți zdrobiți sau, dimpotrivă, veți fi obligați să o distrugeți.

Această lege este valabilă și pentru viața interioară. Nu vă luați

la hartă imediat cu o energie care vă perturbă, căci nu veți ajunge la nimic bun; veți încerca o dată, de două ori, fără succes, și veți lăsa totul baltă gândindu-vă că este imposibil să reușiți. Nu, nu trebuie să vă descurajați, trebuie numai să știți că nu trebuie să vă certați direct cu propriile impulsuri și instincte. Când mișcați jăratul în foc, nu o faceți cu mâinile goale ci cu ajutorul unei vergele metalice. Când există pe undeva o pierdere de gaz sau de apă, opriți imediat robinetul de comandă. Bineînțeles, voința este necesară dar cunoașterea trebuie să îi precedă. Atât timp cât vă veți folosi voința aiurea, fără să fiți conduși de lumină și de cunoștință, vă veți cheltui fără rost energiile.

Ca să obțineți această stăpânire a gesturilor, a sentimentelor și gândurilor, trebuie să începeți foarte devreme, prin cele mai mici detalii ale vieții zilnice. Numai astfel va fi posibil să dezvoltați facultățile psihice care vă vor permite apoi să stăpâniți forțe de cea mai mare anvergură. Veți spune că nu vedeți legătura. Ei bine, tocmai aici vă aflați în greșală! Atâta vreme cât nu v-ați deprins să vă exersați voința în cele mai mici gesturi ale vieții zilnice, nu vă veți putea domina nici ura, nici furia, nici dezgustul sau dorința de răzbunare... Dacă ați observa numai felul în care mâncați, veți vedea că nu sunteți în stare să vă stăpâniți nici mâinile. Atingeți furculița, cuțitul, rupeți o bucată de pâine fără să vă dați seama că ați făcut-o... Începeți, învățând să vă țineți mâinile cât mai liniștite. Cum vreți să ajungeți să stăpâniți puteri care vă depășesc, dacă nu sunteți încă în stare să vă controlați cele mai mici gesturi? Vreți să vă ocupați cu lucruri mărețe? Ei bine, începeți prin cele mici, căci lucrurile mărunte vor ajunge într-o bună zi să le miște din loc pe cele mari.

Pentru a stăpâni o forță deja declanșată, trebuie să ajungem până la originea ei. Priviți: cel mai bun mod de a-i domoli pe indivizii care se revoltă este acela de a-l captura pe acela care îi conduce, pe șeful lor. El este cel care îi inspiră, îi împinge și atât timp cât el va trăi sau va fi în libertate, ceilalți vor continua lupta. Deci, înainte de a vă lansa într-un sentiment, într-o pasiune, o tentație sau ceva ce vă poate perturba – ceea ce nu face decât să întărească coborârea – va trebui să vă reculegeți și să vă întrebați de unde are acest dușman forța necesară pentru a vă face rău. Încercând astfel să pătrundeți în voi înșivă, atrageți deja din sufletul și din spiritul vostru forțele necesare pentru a-l stăpâni. Numai prin acest efort de pătrundere în propria ființă, veți începe să găsiți ajutor în lumea divină.

Exersarea stăpânirii de sine trebuie să înceapă din copilărie. Părinții sunt aceia care trebuie să se ocupe de acest lucru. Dar, cum adesea părinții nu s-au exersat ei înșiși pentru a putea fi un model pentru copiii lor, la ce fel de rezultat ne putem aștepta? Evident, în viața socială ne putem cât de cât stăpâni, din interes, pentru a ne salva prestigiul. Deci, suntem atenți la ceea ce spunem (avem tentația de a folosi cuvinte nepotrivite), ne ascundem sentimentele, devenim chiar ipocriți. Dar în viața interioară, dăm frâu liber celor mai rele impulsuri, și totul este devastat, răvășit. Adevărata stăpânire de sine nu este ceva artificial, nu este o atitudine exterioară pe care o avem pentru a arunca praf în ochi cuiva, ea trebuie să fie o atitudine interioară profundă.

Atât timp cât nu reușiți să vă controlați, celulele nu vă vor asculta. Pentru a se supune ordinelor voastre, ele trebuie să vă recunoască de stăpân. Priviți, chiar și un cal simte dacă acela care îl încalecă este temător și chiar se bucură când îl aruncă din șa; calul își spune: „Ah, i-am făcut-o ăstuia!” Și râde!... Animalele nu tremură în fața aceluia care nu reușește să se domine, ele nu au frică de acesta, mușcându-l sau doborându-l la pământ. De câte ori nu s-a menționat în cărți faptul că, în pădurile Indiei, yoghinii pot medita ore în șir fără ca sălbăticiunile sau șerpilor să le poată face vreun rău. Da, animalele simt ființa care are o mare stăpânire de sine și o respectă. Toate creaturile poartă înscris în ele un sens al ierarhiei. Chiar și sălbăticiunile pădurii simt cât sunteți de evoluți. Deci, există un motiv și mai puternic pentru propriile voastre celule, care sunt ca niște mici animale inteligente.

Adeseori, vă spuneți că în Școala noastră nu învățați altceva decât știința lucrurilor mărunte... da, știința infinitului mic, a infinitului urât, lăsat deoparte, disprețuit. De ce? Fiindcă infinitul mic vă va deschide porțile infinitului mare... Deci, începeți prin stăpânirea propriilor gesturi și, mai ales a mâinilor. Mâinile rămân de sine stătătoare, în afara conștiinței voastre și aceasta este o dovadă a faptului că voința voastră nu stă sub controlul propriei inteligențe. Putem avea o voință, putem fi activi, dar această voință și activitate rămân incontrolabile. Întâlnim oameni foarte puternici, adesea îi denumim „fenomene ale naturii”, dar aceștia sunt incapabili să se controleze, deși sunt adevărate forțe, dar forțe nestăpânite ce pun în pericol adesea chiar societatea. Fiecare forță trebuie să fie controlată și orientată ca să poată produce numai rezultate pozitive.

Acum, ca să completez ideea de mai sus, trebuie să adaug că, dacă voința trebuie să fie susținută de inteligență, de o cunoaștere, ea trebuie să fie susținută în aceeași măsură și de către iubire. Voința este copilul intelectului și al inimii și pentru a reuși într-o lucrare, cunoașterea nu îi este suficientă. Acela care dorește să aibă succese în planul spiritual are puține șanse de reușită dacă eforturile sale nu sunt susținute de o iubire către ceva superior, mai nobil, mai frumos. Numai această iubire îl va ajuta să învingă.

Când văd pe cineva imaginându-și că numai cu ajutorul voinței va putea rezista dorințelor naturii sale inferioare, mă gândesc: „Bietul nenorocit, nici nu bănuiește ce îl așteaptă”. Se spune: „Nu voi mai face așa ceva niciodată”, și nu după mult timp acel lucru este deja făcut. Nu trebuie să spunei vreodată așa ceva, pentru că îi provocați pe locuitorii planului astral care își spun: „Ah, mai vedem noi, mai vedem”, și vă pregătesc mici capcane în care veți cădea. Astfel, reușiți să faceți opusul a ceea ce, cu solemnitate, ați afirmat sau promis. Deci, dacă întâlnesc pe cineva care se laudă că poate învinge orice tentație fără a avea pic de iubire pentru lumea sublimă, îi pot spune: „Nu ai asociați, nu ai prieteni, vei pierde”.

La început, trebuie să invitați entitățile celeste, pentru ca ele să fie alături de voi, și astfel toate celelalte entități se vor supune, vor începe să vă asculte, pentru că mai sus, în înalt, se găsește ceva sau cineva puternic care vă ajută. Dar dacă nu există nimeni alături de voi, cum vreți să faceți față acestei forțe milenare care vă locuiește? Nimeni nu poate rezista. Ei da, iată ceva ce nu vi s-a explicat niciodată. Luptăm, luptăm, și apoi ne îmbolnăvim! Când luptați, vă divizați, vă dezmembrați și este foarte periculos. Un Inițiat nu luptă niciodată, el mobilizează forțele negative și le antrenează în lucru. Datorită iubirii pe care o resimte pentru altceva minunat, mai inteligent, mai sensibil, el reușește să antreneze aceste forțe. Un Inițiat nu se distruge luptând cum fac ceilalți: el muncește, organizează, antrenează, și aceasta este adevărata știință.

Nu trebuie să vă bazați numai pe propriile voastre forțe, pe voința voastră. Voința este aliată iubirii. Dacă nu iubiți un lucru, nu veți avea nicio dorință să munciți ca să îl realizați. Veți fi forțați, și când sunteți forțați nimic nu merge așa cum ar trebui. Dar dacă iubiți, voința este acolo pentru a vă îndemna să căutați și să găsiți ceea ce iubiți. Trebuie deci să aveți o legătură cu entitățile celeste, să vă asociați cu

ele, ca prieteni, căci odată ce voința se sprijină pe iubire, pe adevărata iubire, pe iubirea sublimă, ea va fi prima care va împiedica forțele negative care se găsesc acolo.

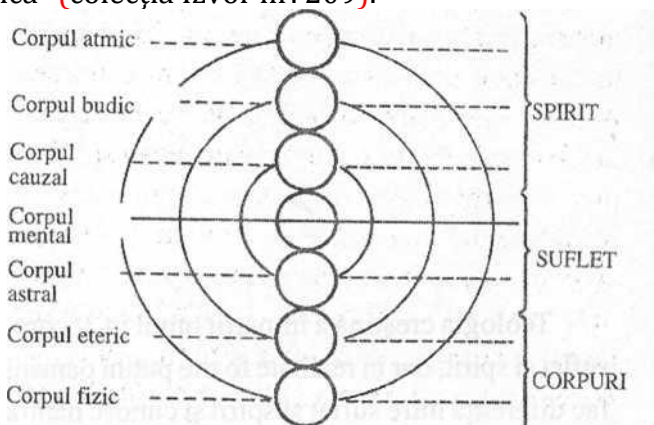
Același lucru vi l-am spus și despre frumusețe. Da, frumusețea, asemenea iubirii, vă poate salva. Nu frumusețea fizică, nu, aici este vorba despre frumusețea spirituală care este în același timp puritate, armonie, inteligență, perfecțiune... frumusețea lui Dumnezeu. Dacă aveți sentimentul acestei frumuseți, nu vă veți putea pierde în mocirlă. Acela care poartă o haină foarte frumoasă, nu poate mătura sau spăla vasele sau rufele murdare, pentru că este conștient că se va murdări. Dar acela care poartă deja haine vechi și murdare, va continua cu plăcere să ia murdărească! Dacă știți aceste lucruri, de ce nu puteți trage o concluzie și pentru viața interioară? Să presupunem că purtați în interior acele haine minunate, adică o aură pură, luminoasă... Vă vorbeam într-o zi despre roba lui Iosif care este menționată în Geneză. Se spune că Iosif a primit de la tatăl său o robă, iar frații săi erau invidioși din această cauză. În realitate, este vorba despre un simbol, această robă reprezintă aura. Când se vorbește în Cărțile Sfinte, în Apocalipsă, despre hainele somptuoase, de un alb strălucitor, se vorbește de fapt despre aură; aceasta este adevărata haină. Dacă presupunem că aura voastră este de o frumusețe extraordinară, voi nu veți îndrăzni să o murdăriți, deci ea vă protejează. În timp ce, dacă ea este deja pătată, vă aruncați în noroi fără ezitare.

Învățați deci să cultivați zilnic iubirea pentru frumusețea divină; această iubire este singura care vă va susține voința și vă va ajuta să deveniți învingători.

Articol VI. Cap. 6 – Corp; suflet, spirit

Teologia creștină a împărțit omul în 3: corp, suflet și spirit, dar în realitate foarte puțini oameni fac diferența între suflet și spirit și cunosc natura și rolul acestor două principii precum și lumile în care ele acționează. Dacă luăm în considerare împărțirea în 7 planuri (fizic, eteric, astral, mental, causal, budic, atmic), corpul corespunde planului fizic și planului eteric*, sufletul corespunde planului astral și mental, și în sfârșit spiritul corespunde planurilor causal, budic și atmic. Deci, pentru spirit există 3 regiuni, pentru suflet 2, iar pentru corp tot 2. S-ar părea că sufletul este un intermediar, un liant între lumea fizică și lumea spiritului; el este un vehicul care transportă elementele din cer spre pământ și de pe pământ spre cer. Totul trece prin suflet.

A se vedea: „Corpul învierii” în „Crăciunul și Paștele în tradiția inițiatică” (colecția Izvor nr. 209).

Să luăm imaginea arborelui, căruia îi putem aplica această diviziune în 3. Arborele are o rădăcină, un trunchi și ramuri. Hrănirea lui este asigurată printr-un sistem de vase conducătoare: în centrul trunchiului se află vasele conducătoare care transportă seva brută de la rădăcină spre frunze unde aceasta va fi elaborată, iar la periferia trunchiului se află vasele care retrimite seva elaborată spre rădăcini. Există deci doi curenți: unul ascendent și celălalt descendent, care nu se întâlnesc niciodată. Cei doi curenți sunt comparabili cu circulația arterială și cea venoasă din corpul uman. Nici aici cei doi curenți nu trebuie să se amestece, iar dacă acest lucru se întâmplă apare maladia albastră.

În același fel, sufletul este acea regiune intermediară străbătută de curenții care merg de la cer către pământ și de la pământ către cer. Aceasta este scara lui Iacob. Da, scara pe care Iacob o vede în vis, cu îngerii care urcau și coborau, este regiunea sufletului: planul astral și planul mental. Această regiune cuprinde deci doi curenți: pe cel al sentimentului și pe cel al gândului care, la rândul lor, nu se întâlnesc. În suflet nu se elaborează nimic, el este numai un loc de trecere străbătut de entitățile și elementele care coboară pe pământ sau care urcă la cer...

Spiritul lucrează asupra materiei prin intermediul sufletului. Sufletul este o unealtă pentru spirit, de care acesta se folosește ca să atingă planul fizic, căci spiritul singur nu o poate face. Numai sufletul are posibilitatea să atingă materia, și spiritul lucrează prin intermediul ei asupra materiei, modelând-o, plămădind-o, dându-i ordine. Fără

suflet, fără posibilitățile sale, spiritul nu are nicio putere asupra materiei. Toate forțele și elementele care se găsesc aici, acumulate în corpul fizic: metalele, cristalele, petrolul, aurul, pietrele prețioase vorbind în mod simbolic – nu pot fi folosite de către spirit decât prin intermediul sufletului, care pătrunde și se fofilează în corp, fiind mult mai apropiat de materie... Sufletul are mult mai multe posibilități să atingă materia și să îi extragă elementele, iar când reușește să o facă, el le trimite către spirit.

Mulți filosofi și chiar și teologi au scris teorii extrem de complicate despre suflet, unele complet greșite, neobservând și neînțelegând exact natura acestuia. Totul se reflectă în natură, și când știm cum să observăm lucrurile, vom putea găsi soluții la problemele cele mai complicate și abstracte. Toate problemele alchimice, teurgice, magice, cabalistice sau astrologice, le veți găsi rezolvate în fenomenele planului fizic. Trebuie să învățați să citiți!

Dacă ar trebui acum să ne oprim asupra tuturor calităților sufletului, am avea bineînțeles foarte multe de spus. Sufletul are mari facultăți plastice și formatoare. Avem nevoie de sufletul nostru pentru a șlefui materia, pentru a o face mai subtilă sau pentru a o condensa mai bine. Cele două operațiuni sunt numite de către alchimiști „solve” și „coagula”, și numai sufletul este capabil să le realizeze. Nici spiritul, nici corpul nu pot acest lucru, numai sufletul, da, el poate.

Dacă vom căuta acum corespondențele acestei diviziuni „corp, suflet, spirit” cu corpul uman, vom găsi că spiritul corespunde capului, corpul, regiunii abdominale și sufletul corespunde celor două brațe. Este foarte interesant, căci sufletul are două funcții: aceea de a condensa și aceea de a subtiliza elementele, adică de a le proiecta spre înalt sau de a le atrage în jos.

Aceste două procese sunt reprezentate și de litera ebraică Alef: N. Alef este esența unei întregi științe privind activitatea sufletului, intermediarul dintre Cer și pământ. Acest lucru devine mult mai semnificativ dacă ne amintim cuvintele spuse de Iisus: „Eu sunt Alfa și Omega”, ceea ce în ebraică înseamnă Alef și Tav. Eu sunt Alef, înseamnă de fapt: „Eu sunt acela care înlesnește trecerea elementelor de pe pământ spre Cer și dinspre Cer spre pământ.”... Da, Iisus este acela care face să coboare binecuvântările Cerului și să înalțe sufletele. Pentru a atinge Cerul, pentru a ajunge la Tatăl Ceresc, trebuie să trecem prin el... De ce oare n-am învățat să aranjăm lucrurile, să facem

analogii între diversele pagini ale Cărilor Sfinte, pentru a înțelege cu adevărat semnificația lor?

Spiritul dirijează, ordonează, luminează, dar nu poate atinge materia. Sufletul este acela care, sub coordonarea spiritului, muncește prin intermediul mâinilor cu materia, pentru a o modela, a o dizolva și condensa, a o încălzi și cristaliza. Este adevărat, spunând că sufletul lucrează prin intermediul brațelor și al mâinilor vă poate părea un mod neașteptat de a prezenta lucrurile. Gândim mai degrabă că sufletul se manifestă prin intermediul ochilor. Da, este adevărat, sufletul se poate manifesta prin orice, dar simbolic vorbind, capul, creierul, ochii etc... corespund mai degrabă regiunii spiritului; sufletul are, la rândul lui, o găzduire, o are în înalt, o are pe pământ, dar domeniul lui de activitate nu este capul, ci mâinile. Spiritul luminează, dirijează, ordonează, dar fără mâini nu ar exista nicio realizare în materie. Omul face toată munca cu mâinile, cu ajutorul sufletului.

Când Iacob a văzut această scară luminoasă, de-a lungul căreia îngerii urcau și coborau, el se afla în regiunea planului astral și a celui mental. Aceste două curente, îngerii care urcă și coboară, deci circulația venoasă și arterială a universului, tocmai acest lucru înseamnă sufletul. În om, inima și plămânii sunt situate între cap și abdomen, în acea regiune intermediară care corespunde sufletului; și brațele sunt manifestări ale sufletului într-o direcție sau alta. Vedeți voi, brațele ies din regiunea sufletului. Inteligența cosmică a zămislit totul după corespondențe nemaipomenite. Cât despre ochi, urechi, gură și nas, ele sunt plasate sus, în regiunea spiritului, ca să putem observa lucrurile, să le auzim, să le gustăm și să le înțelegem.

Evident, tot ceea ce vă spun aici vă poate părea abstract. Pentru a ști ce este sufletul, trebuie să mergeți să-l vedeți... Da, orice am spune, nu putem explica cu claritate ce este sufletul, el trebuie văzut. Este posibil, pentru că el este material, alcătuit dintr-o materie foarte ușoară, subțire, subtilă, încât pare invizibil, dar în realitate poate fi văzut. Sufletul este un corp superior, luminos, dar totuși un corp. Iar acest corp se va dezmembra la rândul lui într-o bună zi, și în acel moment omul va trăi numai ca spirit, căci adevărata esență a omului, adevăratul său eu, este spiritul său.

Când spunem că sufletul este nemuritor, în realitate vorbim despre sufletul superior, adică despre spirit, dar sufletul inferior al omului va dispărea, căci el este material și întreaga materie este sortită

pieirii, sau mai degrabă dizolvării, pentru a putea fi rearanjată diferit. Sufletul este deci o materie fluidă, care se mișcă și respiră, care este atât de vie, atât de schimbătoare încât ea poate avea orice culoare sau formă. Putem să le vedem. Așa putem constata că o persoană, în ciuda bijuteriilor sale, a zorzoanelor, a hainelor sau a machiajului, are o inimă mohorâtă, oribilă, iar altă persoană în ciuda zdrențelor, a hainelor rupte, este luminoasă, expresivă, frumoasă...

Da, sufletul este o realitate, cu toate că mulți contemporani care studiază psihologia, adică „știința sufletului”, nu cred în existența ei! Este o psihologie care se face fără suflet, ceea ce pare mai degrabă caraghios. În realitate, acesta este adevărul? Da... Veți spune că mă contrazic? Nu, trebuie să înțelegeți: totul este adevărat, dar să vedem în ce fel este adevărat. Dacă aflați despre un lucru că este adevărat, sunteți mulțumiți: pentru voi este adevărat. Dacă spuneți: „Nu există Dumnezeu” este adevărat, și în voi nu există Dumnezeu pentru că voi spuneți că nu există. Dacă spuneți: „Nu cred în existența sufletului”, ei bine este de asemenea adevărat, pentru că dacă ați avea unul, sigur ați simți. Din moment ce îi negați existența, înseamnă că nu îl aveți. Totul este întotdeauna adevărat, existența și non-existența, aceasta depinzând doar de locul unde vă plasați. Iisus a vorbit exact în acest sens. El a spus: „Să-ți fie dat după credința ta!” Totul este aici. Putem da multe definiții sufletului, dar ceea ce îl reprezintă mai bine este imaginea trunchiului arborelui sau a scării lui Iacob. În rest, puteți spune ce doriți, că este electricitate, fluid, emanație, magnetism, căldură, întotdeauna va fi ceva adevărat în vorbele voastre, dar niciunul din termeni nu va indica cu exactitate funcția principală a sufletului, aceea de intermediar. Dacă vreți, voi putea compara sufletul cu niște clești cu care amesteci jăratul din foc. Îmi veți replica că am coborât prea mult cu comparația mea. Dimpotrivă. Sufletul se aseamănă cu niște clești vii cu care atingeți focul, fără să vă ardeți: deci, el este un instrument, un intermediar.

Vă voi spune încă odată cum folosesc cheia analogiilor. Pornind de la ideea că aceeași structură a supravegheat întreaga creație – cu mici diferențe în funcție de domeniu – regăsim mereu aceeași diviziune în trei: formă, conținut, sens sau corp, suflet, spirit. Luați un ou... da, un ou, el vă va explica totul. De aceea, oul este un simbol important în tradiția inițiatică... El reprezintă imaginea universului. Deschideți-l. Ce vedeți? Gălbenușul care conține germenul vieții;

albușul, adică albumina; și în sfârșit, coaja. Gălbenușul este spiritul; albușul, sufletul iar coaja, corpul. Deci, germenul este în centru; albul la mijloc; iar coaja se află la periferie. Celula este la rândul ei construită conform aceleiași scheme: toate celulele au un nucleu, citoplasmă și membrană... Când un ou se sparge, ce se întâmplă? Viața se scurge. Asemenea cojii, corpul are menirea să ocrotească viața, adică sufletul și spiritul. Când corpul este distrus, viața din el dispare, iar sufletul și spiritul îl părăsesc.

Oare ce este sufletul? Ca și albușul oului, sufletul poartă în el toate elementele nutritive necesare menținerii vieții. Dar viața vine din spirit: germenul nu se găsește în albuș, ci în gălbenuș. La fel, viața adevărată se află în spirit, și aceasta este viața pe care sufletul o susține, o alimentează, o face să circule. Cum de știu aceste lucruri? Pentru că toate acestea sunt evidente, natura este aceea care ne-o demonstrează continuu, chiar aici sub ochii noștri!...

Același lucru este valabil și pentru bobul de strugure. În bob, ca și în nucleu, se află germenul vieții; de jur-împrejur se află sufletul, iar la periferie, pielea, care reprezintă corpul fizic. Deci, când mâncăm un fruct, mâncăm mereu viața care se află în suflet, dar care vine de foarte departe, din spirit: dar ce faceți voi cu sâmburele? Nu-l mâncăm, îl plantați. Iată iubirea, înțelepciunea și adevărul; adevărul se află în sâmbure; iubirea este aceea pe care o mâncăm; iar înțelepciunea este aceea care învește. Da, înțelepciunea, este tot ceea ce este înscris în exterior, în formă. Iubirea este aceea pe care o mâncăm, ea este viața. Iar adevărul este ceea ce plantăm, pentru ca viața să continue. Vedeți cât de clare sunt lucrurile! Și în fruct există un spirit, un suflet și un corp.

Dar ceea ce trebuie să înțelegem bine este faptul că, deși sunt prezentate ca realități diferite, spiritul, sufletul și corpul sunt plămădite din aceeași esență. Ceea ce diferă este consistența, gradul de materializare: corpul este spirit condensat, spiritul este corpul „subtilizat”, iar sufletul este un intermediar între cele două. Să întrebăm acum din nou natura, unde mai putem găsi corpul, sufletul și spiritul, și ea ne va răspunde: în cele patru elemente. Unde se află corpul? În pământ. Unde este sufletul? În apă și în aer. Unde se găsește spiritul? În foc. De ce există două elemente pentru suflet? V-am spus-o deja, sufletul are o dublă natură, și ea leagă celelalte două părți, corpul și spiritul. În același fel, apa comunică cu pământul, iar aerul cu focul.

Apa hrănește pământul, iar aerul hrănește focul. Apa și aerul semnifică deci sufletul care hrănește pământul și focul. Întregul joc al circulației se află aici: apa urcă și coboară, iar aerul se comportă identic.

Așa cum v-am mai spus, sufletul este plămădit din corpul astral și din corpul mental inferior și este străbătut de doi curenți, cel al sentimentului și cei al gândului. Sentimentul corespunde apei, iar aerul corespunde gândului. Aceste două curențe circulă între pământ și foc, aerul hrănind focul, fiindcă fără aer totul s-ar stinge, iar apa trebuind să hrănească pământul, fiindcă fără apă, pământul ar fi devenit steril. Iată aici o nouă diviziune: diviziunea în 4, care nu o contrazice pe cea în 3. În natură, sufletul este reprezentat prin aer și foc care, asemenea lui, urcă și coboară.

Acum, să luăm cazul apei. O găsim mereu în stare lichidă, dar o putem găsi și în stare solidă, sub forma gheții, sau în stare gazoasă, sub forma vaporilor. Este mereu apă, este aceeași substanță, dar în stări mai mult sau mai puțin subtile. Este vorba despre aceeași substanță, supusă unei temperaturi extrem de joase, încât s-a întărit; la temperatură normală, ea se află în stare lichidă; când o încălzim, ea se transformă în stare de vapor. Gheața este solidă, dar aceasta nu este decât o formă, o aparență trecătoare, fiindcă ea se poate transforma oricând în stare lichidă sau de vapor. Ei bine, în același fel corpul, sufletul și spiritul sunt zămislite din aceeași substanță, dar într-o stare mai mult sau mai condensată sau subtilă.

De aceea alchimiștii își învață discipolii că există o materie unică și că, plecând de la această materie, prin grade diferite de condensare, s-au produs metale și cristale, flori, pielea animalelor, a oamenilor, aerul, focul... De ce ei au avut dreptate? Ce este, atunci, corpul fizic? Este spirit condensat. Și ce ar fi spiritul? Este o materie diluată, subtilizată până la gradul cel mai imaterial posibil. De aceea alchimiștii spun că prin „solve” și „coagula” toate operațiile sunt posibile. Cum? Prin căldură. Căldura, printr-un grad mai înalt sau mai jos de temperatură, acționează asupra materiei, dându-i formă și împlinire. Focul este deci o formă magică care îi oferă fiecărui lucru formă și substanță; aurul posedă o anumită cantitate de căldură, argintul o alta, plumbul încă o alta, etc. Dacă discipolul găsește focul, acest agent magic, el poate transforma plumbul, argintul sau fierul în aur, sau invers, poate transforma aurul în fier etc... Numai că, acest foc al alchimiștilor nu a fost niciodată focul tehnicienilor care fabrică sticla

sau cel al forjorilor, el a fost un foc subtil, un foc ascuns, un foc filosofic.

Dar să revenim la suflet. Deci, acest spațiu dintre gălbenușul oului și coajă, dintre centrul cercului și periferie, tocmai acest spațiu reprezintă sufletul. Spiritul este un punct aproape imperceptibil, în timp ce sufletul este o imensitate care, pentru a putea hrăni spiritul, trebuie să aibă o energie inepuizabilă. Spiritului îi este foame și devorează sufletul, iar sufletul trebuie să fie inepuizabil ca să-l satisfacă. În vreme ce, spiritul, hrănit totuși de suflet, rămâne totuși un punct central, fără să-și exprime măreția.

Dacă am lua exemplul lumânării, ea ne va face multe revelații. Când aprindeți o lumânare, aveți în fața voastră cele patru elemente: pământul, apa, aerul și focul, precum și cele trei principii: corp, suflet și spirit. Corpul sau pământul constituie materia lumânării. Sufletul înseamnă apa și aerul: apa înseamnă ceara pe cale de topire, iar aerul hrănește flacăra. Iar spiritul, este evident focul, flacăra.

Focul trebuie să se hrănească, ca să poată trăi. Dar, cum nu ne hrănim decât pe seama altor materiale, consistența lumânării se reduce, căci flacăra o înghite. Sufletul este acela care alimentează flacăra, iar în lumânare sufletul este reprezentat prin apă, adică prin ceara care se scurge (căci, fără dispariția ei materială, flacăra nu s-ar fi hrănit) iar aerul este de asemenea prezent, căci fără el flacăra s-ar fi stins. Sufletul hrănește spiritul, flacăra, iar această flacăra, mereu verticală, seamănă cu Iod", a zecea literă a alfabetului ebraic, un simbol al spiritului...

Vedeți cum totul merge strună, extrem de clar, nimic nu se contrazice. Să nu-mi reproșați faptul că lumânarea are o înfățișare iar oul o alta, nu, nu există nicio asemănare. Există același principiu, sub diferite forme și combinații, cu aplicații diferite. Creatorul a făcut dintr-odată multitudinea de exprimări. Așa spune și Hermes Trismegistul în lucrarea sa, Tabla de Smarald: „Și cum mate lucrurile se aseamănă cu Unul și vin dintr-unul, prin mijlocirea Unului, tot așa lucrurile s-au născut dintr-un același singur lucru prin potrivire”.

Poate că în schema celor șapte corpuri, pe care deja v-am menționat-o la început, corpul eteric figurează separat de corpul fizic, dar în realitate acest lucru nu este distinct. Corpul eteric înseamnă încă corpul fizic, dar în partea lui cea mai subtilă, asemenea pulberii care zboară în aer, asemenea fumului: există emanații care se formează împrejurul lui, emanații care îl însoțesc. Corpul eteric este o parte a

corpului fizic, este aburul corpului fizic, dacă m-aș putea exprima așa, dar nu este încă sufletul. Sufletul vine după corpul fizic, el constituie o regiune încă și mai subtilă, acolo unde începe zona sentimentelor și a gândurilor. Iar spiritul? Este o repetiție a sufletului într-un plan superior.

Spiritul înseamnă de asemenea regiunea gândurilor și a sentimentelor, dar de o puritate înaltă, umplute de o lumină extrem de puternică, în spirit nu se mai găsește nimic necurat, inferior, în vreme ce în suflet se pot găsi atât lucruri bune, cât și rele. Iată un lucru încă neclar în filosofie. Ce să mai spun de limbajul obișnuit! Folosim așa cum dorim cuvântul „spirit”. Spunem despre cineva că este „un spirit răuvoitor, șmecher sau rău intenționat.” ... Dar nu, nu spiritul cuiva poate fi șmecher, răuvoitor sau rău intenționat, ci intelectul sau sufletul, căci sufletul este în același timp și bun și rău: el este un intermediar între corp și spirit, o jumătate a lui fiind murdărită de către corpul fizic iar cealaltă jumătate fiind purificată de către spirit. Deci, toate explicațiile pe care le auzim nu sunt corecte, ele nu sunt susținute de o cunoaștere reală. Spiritul nu poate conține vreodată ceva rău sau murdar, altfel nu ar mai fi spirit. Nucleul este depozitul vieții și din acest motiv se află într-o stare de puritate absolută. Deci spiritul, spiritul care vine de la Dumnezeu este pur și luminos. Nu trebuie să facem niciodată vreo confuzie.

Vedeți că și flacăra este deja un limbaj. Ce face ea? Arde toate impuritățile, căci focul nu conține nicio impuritate și nu suportă decât ceva la fel de pur ca el. În timp ce aerul și apa pot fi poluate, pot accepta impuritățile, doar focul este singurul care nu le acceptă, el le arde. Din contră, pământul absoarbe totul: aceasta este calitatea lui și el atrage ca un magnet tot ceea ce este impur și murdar, ca să le transforme în laboratoarele sale.

Regăsim sufletul, spiritul, corpul, peste tot în diferite combinații, dar corespondențele, rolul, aplicațiile sunt identice. Vreți să mai aflați unde mai putem găsi sufletul, spiritul și corpul? Să luăm un flacon de parfum. Flaconul este corpul, lichidul este sufletul iar parfumul pe care îl degajă este spiritul. Lichidul hrănește spiritul; când lichidul se termină, dispare și parfumul, rămâne doar sticla și cum o sticlă goală nu are nicio valoare, o aruncăm. La fel și omul, când moare îl îngropăm; când sufletul și spiritul dispar, rămâne numai corpul și spunem: „Înmormântați-l!” De ce este închis cu atâta atenție flaconul

de parfum? Pentru că, rămânând deschis, parfumul s-ar evapora. La fel, spiritul este foarte volatil, el se simte închis în „flaconul” său și nu prea îi place să-și piardă libertatea, el dorește mereu să se întoarcă în patria lui, spre Sursă. De aceea, pentru a-l putea ține pe pământ, el trebuie hrănit, adică îi trebuie suflet și apoi trebuie închis ermetic într-un corp. Lucrurile vi se par clare acum?

Partea cea mai grosolană a hranei are ca scop formarea și consolidarea scheletului corpului fizic în procesul nutriției. În timp ce, sufletul hranei pătrunde în sânge, circulând prin organism, însuflețindu-l. Este mereu același principiu: sângele, adică lichidul, hrănește sufletul. Și spiritul, unde se află spiritul? în sistemul nervos. Sistemul digestiv – sistemele circulatorii și respiratorii – sistemul nervos, iată încă o dată corpul, sufletul și spiritul. Sângele este acela care hrănește, alimentează; el hrănește chiar și nervii. De aceea, când omul își purifică organismul, el își purifică și sângele, adică sufletul, și activitatea spiritului devine astfel foarte intensă și se manifestă din plin. Vedeți, totul are un sens.

Articol VII. Cap. 7 – Cunoaștere exterioară, cunoaștere interioară

De secole și milenii, știința și religia nu încetează să se confrunte, pentru că ele nu ajung să fie de acord în privința adevărului despre lume și ființe. În această luptă învinge uneori religia, alteori știința. În epoca noastră, știința este învingătoare: timp de secole s-a încercat exterminarea ei, pretinzându-se că toate descoperirile acesteia sunt inspirate de Diavol, dar acum ea are posibilitatea să se răzbune, iar religia este învinsă. Pentru a înțelege mai bine ceea ce vă spun, vă voi da un exemplu.

Închipuiți-vă o sferă, având un om la exteriorul ei iar un altul aflat în interiorul acesteia; evident, fiecare dintre ei își dă cu părerea: acela care se găsește în afară, pretinde că sfera este convexă, iar celălalt că este concavă... Ei bine, să presupunem acum că sfera reprezintă întreg universul. Persoana care se găsește în exterior este omul de știință: el vorbește și scrie, explicând ceea ce vede. El spune lucruri adevărate, dar valabile numai pentru partea exterioară, obiectivă. Acela care se găsește în interior, este misticul, credinciosul, și prezintă lucrurile în alt fel, dar și el se află în adevăr. Atunci, oare până când va dura lupta? Este nevoie de prezența celei de-a treia persoane care să reunească cele două laturi, ca să poată face sinteza.

Ea îi va spune primului om: „Tu, care te afli la exterior, ai dreptate în proporție de cincizeci la sută” iar celuiilalt: „Tu, care te găsești în interior, ai și tu dreptate în proporție de cincizeci la sută, dar întregul adevăr, de sută la sută, numai eu îl posed, căci am posibilitatea să mă aflu simultan și înăuntru și în afară: prin inima, prin sufletul meu, eu mă aflu înăuntru; prin intelectul meu, mă găsesc în afară”.

Pentru marea majoritate a oameni a secolului al XX-lea, lumea obiectivă, realitatea vizibilă, palpabilă și explorată prin intelect, are primordialitate asupra lumii subiective, a sentimentului și a senzației, a experienței trăite. Și totuși, tocmai această lume subiectivă este mai importantă căci, în final, contează ceea ce trăiți și nu ceea ce se găsește în afara voastră și lângă voi. Realul este tocmai ceea ce simțiți. Dacă vă simțiți persecutați, dacă vă credeți urmăriți de hoți sau de arătări înfiorătoare, chiar dacă acestea nu există în mod obiectiv, faptul nu are nicio importanță, căci voi sunteți înspăimântați și suferiți; pentru voi, aceasta este o realitate. Acum, închipuiți-vă că dețineți multe bogății: dacă în interior nu le simțiți, dacă nu vă bucurați de ele, dacă nu profitați de ele, este ca și cum nu ați avea nimic. Deci, la sfârșit, trebuie să fiți de acord cu faptul că lumea interioară, subiectivă, este mai importantă; da, adică ceea ce trăiți, ceea ce simțiți, Dacă vă simțiți în bucurie și în împlinire, oare este atât de important dacă, în exterior, vă aflați în mizerie?

Deci, latura interioară a ființei ocupă primul plan. Este simplu și evident, dar majoritatea oamenilor nu o înțelege, căutând cu ardoare latura exterioară a lucrurilor. Da, căci latura exterioară poate fi văzută și observată, desenată etc... dar nu și trăită, iar dacă dorim să o trăim cu adevărat va fi greu, căci trebuie să avem deja anumite dispoziții interioare. În fața minunățiilor naturii, acela care nu are niciun sentiment de frumusețe, va rămâne impasibil și rece. În vreme ce, artistul de abia vede un peisaj, un chip, și începe imediat să vibreze, să deseneze, să scrie sau să compună, fiindcă în ei zace deja o întreagă lume de bogăție și frumusețe.

Dar cum să îi convingem pe oameni de realități atât de simple și clare? Ei vor să stăpânească totul în planul fizic, să acumuleze, tocindu-și aici facultățile percepției subtile; și astfel ei obțin, stăpânesc... dar nu se bucură de nimic. Asemenea veșnicului seducător, mereu în căutarea femeii visurilor sale care îl va face în sfârșit fericit. În interiorul ființei sale, acest om nu și-a dezvoltat

sensibilitatea, închipuindu-și că numai o căutare exterioară îi va aduce lucrul mult dorit. Dar nu a găsit nimic nici aici. Câți bărbați și femei nu am întâlnit care se agățau de iubirea exterioară, fiindcă în interiorul ființei lor nu erau în stare să simtă nimic! Da, erau cu toții paralizați!... Trebuie să învățăm să nu ne mai sprijinim atât de mult pe latura exterioară a lucrurilor, ci să folosim cele mai mici ocazii care se ivesc, ca să gustăm din măreția Cerului.

Când un băiat începe să iubească o fată, totul este atât de poetic încât, dacă fața îi dăruiește băiatului o petală de trandafir, acesta este atât de mișcat și va păstra petala ca pe un talisman. Ce găsim totuși în acea petală? Poate, nimic. Dar el o respiră și simte fluidul prietenei sale, îi simte sufletul și gândirea, se vede apărând în fața ei aidoma unui poet, a unui cavaler sau cuceritor. Aici nici nu mai este nevoie de îmbrățișare, ajunge o simplă privire sau o strângere de mână, ca să trăiască zile în șir cu amintirea acelor momente, ca și cum întreg universul s-ar fi găsit în sufletul lor. Dar când vor începe să se apropie trupește, luând doze alopatiche, nu vor mai trăi acele senzații subtile, fiindcă în interior ceva s-a tocit, s-a micșorat. Deci, ca să re trăiască încă câteva senzații, trebuie să mărească doza, să-și înmulțească aventurile. Dar și aici intervine, la un moment dat, plictiseala, asemenea oamenilor care se ghidează zilnic cu multă mâncare și băutură. Numai lacomii nu știu să aprecieze cu adevărat savoarea unei hrane.

Oamenii își fac mult rău, necunoscând deloc aceste legi. În iubirea lor, ar trebui să se întoarcă către dozele homeopatice, căci ele sunt cele mai eficace. De ce? Fiindcă ele sunt simțite de către corpurile subtile. Între aceste corpuri subtile există destul spațiu la nivelul particulelor, iar vibrația poate fi mult accentuată. Dozele homeopatice ating corpurile subtile, în vreme ce dozele alopatiche ating numai corpul fizic: de fapt, ca să fie sensibilizat, corpul fizic trebuie să primească doze mari, dar în acel moment celelalte corpuri nu mai reacționează deloc. Este o lege. Dozele homeopatice nu acționează numai asupra corpului fizic, deoarece particulele corpului, fizic sunt prea compacte, prea apropiate unele de celelalte. Ca să le atingem, trebuie să le bombardăm cu doze masive. În vreme ce, corpurile eteric, astral și mental care sunt subțiri, subtile, sunt mereu atinse de dozele homeopatice.

Vă veți întreba: „Dar cum pot aceste doze să atingă apoi corpul fizic?” Cu ajutorul altor corpuri. Aveți o sumedenie de exemple în viața

zilnică. Ce semnificație au o privire sau un cuvânt? O doză homeopatică. Ați primit o privire plină de ură, vi s-au spus cuvinte dure, și iată-vă aproape căzuți la pat. Deși, n-ați fost nici bătuți, nici răniți! Atunci, cum se face că trupul fizic este bolnav și aproape anihilat? Acest lucru s-a petrecut prin intermediul corpurilor astral și mental. O privire sau un cuvânt v-au provocat răul, încât sentimentele de dezolare sau de frică s-au reflectat direct asupra corpului fizic. Sau dimpotrivă, vă simțiți vlăguți și fără forță... un prieten vine să vă întâlnească, spunându-vă câteva cuvinte amabile, însoțite de priviri calde, și iată-vă din nou întineriți! Prietenul v-a dat câteva doze homeopatice, pe care corpurile voastre subtile le-au primit și transmis corpului fizic. În acel moment, anumiți curenți și anumite comunicări s-au restabilit în voi, punându-vă pe picioare.

Să revenim însă la inimă și la intelect. Am spus că, intelectul lucrează asupra lumii obiective, și că posedă cincizeci la sută din adevăr. Și totuși, dacă îi luăm în considerare importanța, mai degrabă am da inimii un mai mare procentaj, adică sentimentului, clipei trăite, căci a trăi în miezul lucrurilor înseamnă mult mai mult decât să înveți sau să citești... A trăi înseamnă mult mai mult decât să te educi. Evident, prin intelect veți cunoaște multe lucruri, dar ele vor rămâne de-a pururea teoretice și superficiale, ele nu vor atinge niciodată profunzimea ființei voastre. Ceea ce veți înregistra intelectual, se va înregistra în anumite straturi cerebrale, dar acestea vor fi mereu superficiale iar cunoștințele se vor șterge repede, ele vă vor părăsi și veți uita totul repede. Priviți numai ceea ce ați uitat din cărțile ce le-ați citit! Și totuși, acest lucru s-a înregistrat... Da, dar la suprafață, iar tot ceea ce este la suprafață este ușor de șters. Dar dacă am lua acum exemplul unei experiențe ce ați trăit-o, ce ați simțit-o și gustat-o, orice ați spune, nu ați uita-o întreaga viață, este imposibil să o faceți! De ce? Fiindcă aceste lucruri sunt înregistrate în straturile cele mai profunde, în inima ființei voastre.

Aș spune că, nouă din zece oameni se plimbă la suprafața existenței: ei nu trăiesc, ei nu simt... adică aș spune că ei nu trăiesc esențialul. Poate că citesc și scriu, vorbesc, dar nu trăiesc o adevărată experiență. Trebuie să trăiți lucrurile, numai în acel moment ele rămân în voi întru veșnicie. Da, numai lucrurile care le veți putea lua cu voi nu se vor putea șterge din memorie, chiar și după moarte, ele vor rămâne veșnic verificate de voi înșivă, de propria voastră existență, de sufletul,

de inima voastră. Restul, adică cunoștințele dobândite în școli înalte sau din cărți, le veți lăsa aici, pe pământ, atunci când veți părăsi pământul. Nu veți putea transporta această știință, fiindcă ea nu vă aparține, ea nu este parte din ființa voastră. Tot ceea ce ați obținut este știința altora, luată sau împrumutată, și atunci aceasta vă va părăsi fără îndoială. Când veți reveni pe pământ, nu veți putea beneficia de ea nici măcar de la naștere, veți trebui să reînnoați ciclul, să mergeți la școală, să citiți cărți, să vă educați... Oh, ce pierdere de timp și de energie!...

Iată cum oamenii sunt obligați să reînceapă, de la o reîncarnare la alta, aceleași învățături. Ei nu-și pot nici măcar aminti ceea ce au învățat în alte reîncarnări, fiindcă au făcut-o într-o manieră intelectuală, superficială, exterioară. În vreme ce, Inițiații încearcă să aleagă esențialul și să-l trăiască. Ei aruncă restul, iar dacă nu l-ar face în mod conștient sau voluntar, ei vor fi obligați să-l facă într-o bună zi, atunci când vor părăsi pământul. Trebuie să vă trăiți propria experiență, gustând-o, verificând-o, practicând-o până atunci când vă va intra în sânge, când vă va deveni chintesență, când va fi cu adevărat a voastră, când nimic și nimeni nu vă va putea-o fura. Și când veți reveni pe pământ, veți aduce cu voi această știință, nu veți începe de la punctul zero, dar îi veți adăuga acestuia o adevărată știință

Acum, eu nu aș vrea să vă spun că nu trebuie să studiem sau să citim... Da, trebuie să o facem. Vedeți ceea ce se întâmplă când veniți aici, într-o Școală Inițiativă. Mai întâi, începeți să învățați, căci nu veți simți și nu veți gusta de la început adevărurile ce vă sunt prezentate, dacă nu veți face cunoștință în prealabil cu ele. Diferența va fi că, aici veți fi siliți să puneți accentul pe viață. Și atunci, totul se va schimba: nu veți mai fi siliți să adunați și să puneți mereu în prag tot felul de lucruri ciudate și inutile, asemenea unui birou de informații. Aici vi se oferă materiale, adică sunteți instruiți; dar depinde numai de voi dacă veți alege ceea ce vă convine cel mai mult, cel mai apropiat sufletește de temperamentul vostru, și mai ales depinde numai de voi să construiți și să puneți în practică.

Dar, oamenii nu construiesc nimic în general cu știința lor; totul le este răspândit în șifoniere și biblioteci. Iată încă un mare păcat omenesc. Oamenii nu zidesc nimic cu știința lor, ei sunt jurnaliști, scriitori sau profesori, și cu toate cele ce știu, ei pot fabrica câte ceva, poate că scriu câte un articol sau câte o carte, educă o clasă de elevi,

dar nu își zidesc propria locuință, propriul templu, adică propriul viitor.

În toată știința pe care v-am oferit-o, depinde numai de voi să alegeți materialele, adică câteva metode. Eu sunt obligat să vă pun pe masă tot felul de fructe și legume – vorbind în mod simbolic – iar de voi depinde să luați ceea ce vă place și ceea ce convine propriului stomac. Iar dacă eu vă prezint câte ceva, aceasta nu înseamnă că trebuie să înghițiți totul și să cădeți bolnavi... Nu, trebuie să luați numai trei sau patru exerciții sau metode, practicați-le întreaga viață și ele vă vor aduce rezultatele cele mai neașteptate, indiferent de orice alt lucru ați încerca. Eu așa procedez: eu m-am oprit asupra câtorva adevăruri. Dar, am ales pe toate acelea care cuprind întregul, care se află în miezul lucrurilor și pe care, exersându-le, le-am putut practica, atingând întreg universul. Eu nu mă împrăstii, fiindcă știu că acest lucru nu duce la nimic bun.

Iată de ce insist atât de mult ca să învățați să simțiți lucrurile, să le gustați, apoi să le puneți în practică, împlinindu-le, depășind superficialitatea, adică domeniul obiectiv.

Hotărâți-vă să trăiți marile adevăruri ce vă sunt date aici căci, neîmplinindu-le și netrăindu-le, nu le veți putea lua niciodată cu voi și revenind într-o viitoare reîncarnare, veți fi obligați să reîncepeți totul de la zero. Anumiți virtuoși cântă, fără să trăiască cu profunzime interioară actul muzical; deci, când vor reveni pe pământ, deși au fost considerați ca mari muzicieni ai trecutului, ei vor fi siliți să reînceapă ciclul instruirii de la început. În vreme ce, adevărații muzicieni, aceia care au trăit cu adevărat muzica, vor pleca oriunde cu talentul lor, iar când se vor întoarce pe pământ, la cinci sau șase ani vor putea compune, asemenea lui Mozart. Iar alții vor deveni genii ale matematicii, de la cea mai fragedă vârstă, căci într-o reîncarnare anterioară ei nu s-au mulțumit numai cu studiul matematicii, din punct de vedere intelectual, ei au trăit-o cu adevărat... Chiar sunteți uimiți de faptul că matematica poate fi trăită? Nu, nu trebuie. Tot ceea ce este abstract, tot ceea ce este atât de îndepărtat de noi, poate fi trăit cu adevărat, poate fi atins și gustat, poate fi împlinit. Dar oamenii nu trăiesc, ei amestecă lucrurile, le studiază la suprafață, nu le trăiesc cu adevărat; atunci, nici nu le vor cunoaște. E ca și cum un scriitor care nu a cunoscut iubirea, ar vorbi despre iubire și ar tipări o carte despre iubire, deși nu a simțit niciodată cu adevărat iubirea. Poate că, atunci

când se va îndrăgosti, nici măcar nu va mai putea scrie vreun cuvânt, dar va înțelege într-un fel lecția iubirii.

Secretul adevăratei inteligențe este acela de a înțelege, de a simți, de a acționa după această învățătură vastă, profundă, după această senzație care nu înșală niciodată. Adevărata inteligență înseamnă intuiție, căci intuiția nu are nevoie să facă nici calcule, nici cercetări, ea este instantanee, ea vede dintr-o otheadă, ca lovește dintr-odată, și tot așa își dezvăluie descoperirile. Intuiția este, în același timp, o senzație și o înțelegere: lucrurile trebuie simțite și înțelese deopotrivă. Deci, o inteligență superioară este aceea care posedă primul element indispensabil: viața. Iar când avem această inteligență, când o iubim, când credem în ea și când o admirăm, acolo unde toți își rup gâtul, noi înțelegem imediat. Da, atunci când începem să descoperim realitatea așa cum este, cu cele două fețe ale ei, obiectivă și subiectivă, vom descoperi că totul este extrem de simplu de înțeles.

Articol VIII. Cap. 8 – De la intelect la inteligență

Cei mai mulți oameni se lasă conduși de instincte. În sine, acest lucru nu este rău, dar ascultând astfel de forțele instinctive, ei ajung să acționeze ca animalele. Ori, dacă omul a devenit o ființă dotată cu gândire și rațiune, nu îi este dat să rămână prin comportamentul său în regiunea animală. Veți spune: „Dar nu există oare și momente în care ne putem lăsa conduși de instincte?” Ba da, bineînțeles, și vom vedea acum în ce condiții o putem face.

La originea lui, omul era un spirit pur creat după chipul lui Dumnezeu, el trăia în sânul Veșniciei, dar pe măsură ce a început coborârea în materie, toate trăirile în pace, frumusețe și lumină s-au închistat în el, și astfel a uitat totul. Totuși, această experiență a rămas înscrisă în acea regiune pe care Inițiații o numesc supraconștiință: ea este regiunea viitorului și a trecutului îndepărtat, mult mai îndepărtat decât trecutul comun pe care îl avem împreună cu animalele: este trecutul vieții noastre în Paradis. Pentru ca această lume să poată ieși la suprafață și să se poată exprima, trebuie ca omul să se lase purtat de anumite instincte, dar evident este necesară o lucrare prealabilă de organizare și de purificare interioară, pentru a deschide câteva drumuri până în această regiune; numai îndeplinind toate aceste condiții, el va putea declanșa curenții divini care sunt lumină pură, muzică pură, inspirație pură... lăsându-se condus de aceștia. Așa

procedează măriile genii, marii creatori: pictori, poeți, muzicieni... Ei se lasă în voia forțelor superioare, impregnându-se cu substanța acestora. Dar în prealabil ei au făcut o lucrare de adaptare, de exersare, pentru ca acești curenți din înalt să le poată străbate ființa.

În actuala voastră etapă de dezvoltare, este bine să nu vă lăsați pradă impulsurilor proprii, este mai bine să le controlați, să le stăpâniți, mulțumită unei lucrări a intelectului. Căci aici se află adevărata funcție a intelectului: să controleze, să stăpânească anumite impulsuri animalice care poate că au fost bune cândva în trecut, dar care astăzi produc numai rău. Stăpânirea de sine vă este cerută în orice meserie; nimănui nu îi sunt lăsate pe mână mașini și aparate pe care nu le poate stăpâni. De ce nu s-ar întâmpla același lucru și în forul vostru interior? Trebuie să vă obișnuiți să reflectați, să analizați mobilele faptelor voastre, ca să puteți face o triere, păstrând numai ceea ce este binefăcător pentru voi și pentru alții. Aceasta este lucrarea intelectului, și îndată ce a fost făcută, veți putea oferi posibilitate de manifestare tuturor forțelor care vă depășesc, devenind conductori cerești, expresii ale Divinității. Intelectul va avea mereu sarcina să facă această lucrare de organizare, de clarificare, de armonizare, pentru ca omul să poată fi folosit de către acești curenți.

Bineînțeles, pentru moment, intelectul este considerat altfel. De când și-au dat seama că mulțumită puterii lui pot explora materia, acționând asupra ei, oamenii cultivă această putere ca și cum nu s-ar găsi nimic deasupra ei, și astfel întâlnim în lume oameni extrem de cultivați și dotați din punct de vedere intelectual. Dar acum se pune problema de a ști de ce. În ciuda acestor achiziții și cunoștințe, oamenii nu s-au ameliorat. Dimpotrivă chiar, există din ce în ce mai mulți delincvenți, răufăcători, bolnavi psihici. Peste tot se cultivă ura, răutatea, agresivitatea și violența. Și peste tot apar din ce în ce mai multe tulburări, revolte și războaie. Nu se poate să nu ne punem întrebarea: cum se face că intelectul este neputincios în fața acestor manifestări, favorizându-le chiar?

Observăm mulți oameni instruiți, în toate domeniile, dar care duc o viață dezordonată, necinstită și criminală decât ceilalți neștiutori, căci știința lor le permite să reușească mai bine în ceea ce fac. Dar ei au scăpat din vedere un punct esențial: dezvoltându-și cu precădere intelectul, capacitatea de cunoaștere, ei nu au dat dovadă că și-ar fi cultivat o facultate susceptibilă să le însuflețească această

cunoaștere. Acum, întreaga lume este luată în angrenaj, chiar și spiritualiștii; ei s-au intelectualizat într-atât, încât nu mai duc o adevărată viață spirituală, nu mai au strălucire, nu mai pot trezi și în alții latura divină. Ei sunt reci, stereotipi, căci aceasta este adevărata natură a intelectului: el este rece, lipsit de însuflețire și de viață.

Instruirea este un lucru bun, dar ea nu poate salva lumea, dimpotrivă, căci oamenii împinși în această direcție își vor folosi cunoștințele ca să-și domine semenii, să îi asuprească, să îi stăpânească. Priviți cum se comportă toți acești oameni capabili și instruiți. Veți replică că, poate aceasta este firea lor. Nu, greșeala constă tocmai în instruirea pe care au primit-o sau mai degrabă în orientarea ei greșită, deoarece aceasta le întărește tocmai natura lor inferioară. Da, tot ceea ce oamenii învață poate fi folosit de aceștia ca materiale sau instrumente puse în slujba naturii lor inferioare; ei nu primesc nici măcar vreo cunoștință care le-ar permite să lucreze asupra acestei naturi inferioare, dominând-o. Li se oferă arme, fără să li se dea idealul de ameliorare, și atunci ei se folosesc evident să-și satisfacă poftele cele mai joase.

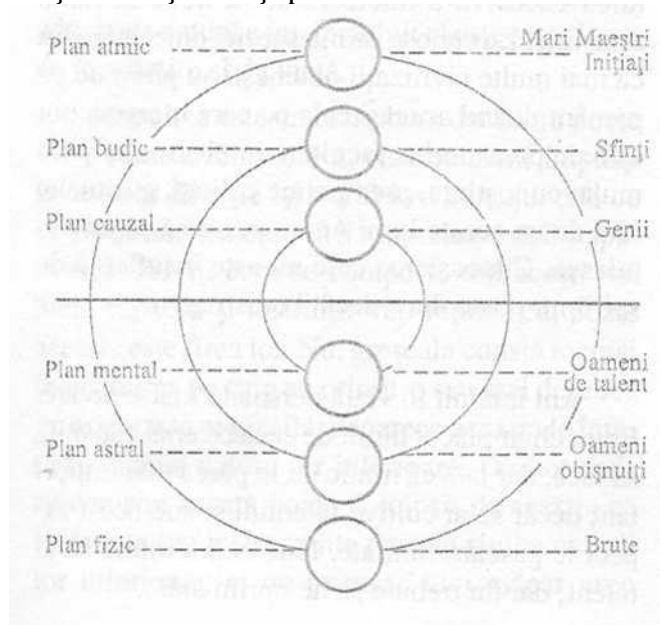
Este extraordinar să vezi cum instruirea acționează asupra majorității oamenilor: ei se consideră deja ca niște ființe superioare, devin orgolioși, ambițioși, reci, sfidători. Acest lucru este extrem de periculos. Chiar dacă ați cunoaște toate științele pământene, ar trebui să vă arătați simplu, călduros și primitiv.

Oare de ce nu se observă faptul că dezvoltarea excesivă a intelectului va duce la ruina omenirii? Eu cunosc istoria speciei omenеști, știu că mai multe civilizații omenеști au pierit de pe pământ, luând aceeași cale pe care mergem noi astăzi: prea multe facultăți intelectuale, prea multe cunoștințe, prea puține calități spirituale. Iată de ce aceste lumi nu au putut să supraviețuiască. Cunoașterea care nu este însuflețită de spirit nu poate duce decât, la distrugere.

Am întâlnit în viață persoane foarte dotate. Eram chiar plăcut uimit de ceea ce erau capabile să facă, dar iată că nimic nu le părea mai important decât să-și cultive talentul, și sub acest aspect le găseam limitate. Este extraordinar să ai talent, dar nu trebuie să ne oprim aici...

Putem clasa oamenii în șase categorii: bruta, cea mai apropiată de animal; omul obișnuit; omul talentat; geniul; sfântul; și în sfârșit Maestrul, Inițiatul care este aproape de îngeri. Geniul este deasupra

omului talentat, da, dar sfântul este deasupra geniului., căci el posedă puritatea și iubirea, ceea ce nu este întotdeauna și cazul genilor. Și un Maestru? De ce se află un Maestru deasupra unui sfânt? Sfântul este pur, el trăiește în iubirea celestă, dar nu posedă neapărat cunoașterea și puterea, în timp ce un Maestru este deja un sfânt, dar care a dezvoltat și cunoașterea și puterea.

Nu este suficient să-ți dezvolți talentele, căci așa cum puteți urmări pe schemă, talentele aparțin încă domeniului personalității și putem spune că pentru majoritatea oamenilor, harurile intelectuale și artistice nu sunt decât ocazii de întreținere a personalității. Trebuie însă să mergeți mai departe, dorindu-vă să dezvoltați calități care vă vor transforma în genii, în sfinți, în Inițiați. Deci, simplul talent nu trebuie să devină un ideal pentru voi. Voi trebuie să aveți cel mai înalt ideal: aceia de a vă asemui cu soarele, făcând să țâșnească viața, să o trezească, să inspirați și să împliniți creaturile, așa cum o face soarele...

Nenorocirea oamenilor este că, ocupându-se de dezvoltarea intelectului, au reușit să taie legăturile cu lumea superioară și această ruptură a făcut din ei o pradă pentru forțele obscure ale subconștientului de unde primesc continuu impulsuri nocive. Căci, subconștientul reprezintă lumea animală în care oamenii au trăit milioane de ani, devorându-se, masacrându-se între ei. Trebuie să

ieșiți din această regiune a subconștientului. Trebuie să ieșiți chiar din regiunea conștiinței, pentru că și aici omul este influențat de lumea inferioară și intelectul muncește numai pentru a satisface nevoile inspirate de lumea inferioară. Intelectul nu poate munci pentru un ideal de noblețe și de generozitate, abandonat lui însuși, ci numai pentru a aranja afacerile de natură inferioară.

Intelectul nu ne este suficient când suntem confrunțați cu problemele existenței. El este capabil să reflecteze pentru a-și da seama de ceea ce se întâmplă, dar nu pentru a găsi o adevărată soluție. Soluțiile pe care acesta le găsește sunt întotdeauna inferioare: șiretenie, înșelarea celorlalți, depozedarea sau distrugerea, pentru a se putea afirma el. De aceea intelectul nu este inteligență, este prea egoist, prea limitat. Adevărata inteligență începe în momentul în care omul învață să lege intelectul cu lumea superioară a supraconștiinței, devenind capabil să-și stăpânească gândurile și sentimentele, folosindu-le pentru binele întregii omeniri.

Toate ființele care au știut să lucreze în acest sens au fost capabile de realizări sublime: există exemplul anumitor filosofi, savanți sau artiști, dar mai ales al unor Inițiați. Toți ceilalți, luptători sau cuceritori care au devastat lumea, trebuie uitați, trebuie șterși din memorie, istoria nu va avea nimic de pierdut; trebuie să ne oprim numai asupra acelor care au rămas în contact cu lumea superioară de unde au primit inspirația ce a dus cu adevărat la progresul umanității.

Deci, rețineți bine aceste lucruri: este normal ca omul să utilizeze intelectul, ca să acumuleze anumite cunoștințe ce îi permit să acționeze asupra materiei; dar ceea ce ar trebui să îi inspire activitatea, este tocmai voința de a face curenții divini să coboare din supraconștiință până la conștiință, și chiar până la nivelul subconștientului, pentru ca acesta să poată fi curățat, purificat, iar toate fiarele din el înlănțuite. Numai atunci intelectul devine cu adevărat inteligență.

Articol IX. Cap. 9 – Adevărata iluminare

Discipolii unei Școli Inițiatice învață să-și stăpânească gândul, ca să poată merge în alte regiuni, mult mai îndepărtate, mult mai sus situate, gustând din senzațiile sublime de visare și extaz. Înțelepții Indiei spun că intelectul este asasinul realității, și acest lucru este plin de adevăr: este imposibil de cunoscut realitatea numai cu ajutorul intelectului. Poate că vom putea cunoaște o mulțime de detalii la

suprafață, dar niciodată realitatea, chintesența. Numai inimii i-a fost dată facultatea de a pătrunde în realitate.

Suprafața și miezul lucrurilor... lumea obiectivă și lumea subiectivă... Aceste două laturi există, intelectul este predestinat să exploreze lumea obiectivă, iar inima pe cea subiectivă. Dar când Inițiații vorbesc despre inimă, nu este vorba despre inima fizică, nici despre sentiment. Când Inițiații vorbesc despre inteligența inimii, ei se referă la sufletul ce este însoțit de toate facultățile sale de a simți realitatea, de a atinge miezul lucrurilor. Altminteri, este sigur că senzația nu poate constitui un criteriu de referință sigur. Câți oameni nu reduc totul la propriile lor senzații. Desigur că aceste senzații au o bază reală, dar ele sunt un caz particular, ele sunt fragmentare și parțiale, adesea greșite și aducătoare de boli. Cât despre aceia care reacționează numai cu intelectul lor, ei nu nicio experiență despre adevărata realitate. Deci, nu putem avea încredere nici în unii, nici în ceilalți;

Pentru Știința Inițiată există două categorii de gânduri și tot două categorii de sentimente, unele inferioare și altele superioare. În planul cauzal, situat deasupra planurilor astral și mental. gândul și sentimentul se confundă, este posibil să simți și să înțelegi în același timp. Iată un adevăr inaccesibil pentru majoritatea oamenilor, care nu cunosc din propria lor structură decât anumite manifestări ale corpului fizic, ale corpului astral și a celui mental inferior. Ei nu au nicio idee despre faptul că există posibilități superioare de gândire, de simțire și de acțiune. Numai aceia care a făcut experiențe în acest domeniu, acela care a trăit extazul, cunoaște această stare în care gândul se oprește, în vreme ce o altă facultate se trezește, ceva ce este în același timp o senzație și o înțelegere, dar fără intervenția gândului.

Pentru mine, toate aceste lucruri sunt foarte clare, căci Cerul mi-a oferit posibilitatea să trăiesc aceste stări: eu am atins, am simțit, am înțeles. Dificultatea începe atunci când vrei să explici aceste experiențe care sunt minute de viață dintr-o altă dimensiune. Este imposibil să te faci înțeles. Dar aș dori cel puțin să înțelegeți un lucru, acela că nu trebuie să vă închipuiți faptul că veți cunoaște adevărul numai cu ajutorul intelectului. Trebuie să treziți acum în voi un intelect superior, care în acel moment nu va mai fi intelect, ci spirit. La fel și în cazul când veți dori să simțiți împlinirea, atunci va trebui să treziți în voi nu numai inima, ci și sufletul.

Cei mai mulți oameni se zbat între inimă și intelect, fără să înțeleagă că acestea sunt necesare, dar insuficiente, fiind necesară dezvoltarea unei a treia facultăți: intuiția. Intuiția este în același timp o inteligență și o sensibilitate, dar o inteligență și o sensibilitate de nivel superior. Intuiția vă descoperă toate adevărurile și ea este superioară clarviziunii. Clarviziunea nu vă aduce altceva decât o viziune obiectivă a planului astral sau mental: vedeți și sunteți îngroziți sau încântați, asta este tot. În timp ce, intuiția nu vă arată nimic, dar înțelegeți lucrurile ca și cum le-ați vedea de sute de ori mai bine, și le trăiți, le simțiți. Intuiția este deci superioară clarviziunii, și ea este aceea care dă iluminarea.

Anumiți spiritualiști, mai ales cei din Orient, încearcă să dobândească această intuiție creând vidul. Mi-ar plăcea să cred că unii dintre ei reușesc, dar când am fost în Japonia, am locuit un anumit timp într-o mănăstire budistă pe un munte, nu departe de Tokyo, și acolo am observat viața călugărilor, meditațiile și exercițiile lor. Mijloacele mele de investigație sunt poate limitate, bineînțeles, dar atât cât am putut observa, participând la toate activitățile lor. am văzut din nefericire că vidul, așa cum îl înțelegeau ei, era într-adevăr vid. Nu vreau să critic, daidin ceea am învățat din adevărata Știință Inițiativă, vidul nu trebuie să fie un scop în sine. Trebuie să creăm vidul ca să obținem împlinirea, iar această împlinire trebuie să se reflecte pe chip și în întreaga atitudine a discipolului sau a inițiatului.

Deci, când am fost în acea mănăstire budistă din Japonia, am participat la meditațiile care aveau loc dimineața devreme și seara. Am fost mereu uimit că după acele meditații, care de altfel erau foarte lungi, nu se vedea nicio schimbare pe fața călugărilor, nicio lumină „nimic. Oare ei erau obosiți? Erau săturați după atâția ani de practică? Nu știu, dar pentru mine, când meditezi, când intri în contact cu lumea divină, dacă nu apare nimic nou, însuflețit, luminos, expresiv, înseamnă că acea meditație a fost inutilă. Repet, vidul nu este un scop în sine. El trebuie să servească la obținerea împlinirii.

Vidul este manifestarea principiului feminin iar împlinirea este manifestarea principiului masculin. Deci, dacă cele două nu sunt împreună, totul este pierdut. Aveți o bucată de cremene (ea este principiul feminin) și loviți în ea cu o bucată de fier (principiul masculin). Atât timp cât scânteile nu sunt capabile să aprindă lemnul sau hârtia, acțiunea este ratată. Câte meditații nu sunt ratate în același

fel! Vedeți voi, cele două principii masculin și feminin îmi revelă toate misterele universului. Când vreau să știu ceva, le vorbesc: „Haideți, voi cele două principii, Etern feminin, Etern masculin, veniți să mă luminați!” și ele îmi explică totul.

Eu insist: vidul trebuie să servească la atragerea împlinirii, altfel acest vid este inutil, și nu numai inutil dar și periculos. Unii își imaginează că în această stare de vid, de pasivitate, vor putea primi Divinitatea. Nu, atât timp cât ești pasiv, nu este deloc sigur că Divinitatea este aceea pe care o primești, ci entități negative ale lumii invizibile care, văzând un omuleț atât de slab și fără protecție, se bucură să găsească o intrare și să se instaleze pe undeva. Da, căci acela care se lasă pradă întâmplării fără a lucra în prealabil asupra principiului activ și dinamic, pentru a se putea proteja, este la bunul plac al celor mai rele entități.

Când meditați, trebuie, să începeți prin a fi calmi, liniștiți, ca să vă puteți destinde, relaxa. Apoi, după câteva minute, deveniți activi, dinamici, concentrați-vă și proiectați-vă gândurile și sentimentele în direcția pe care ați ales-o și după aceea intensificați-le, pentru a zămisli în voi o stare de dilatare, de încântare... în acel moment, da, vă veți opri pentru a realiza vidul, nu vă veți mai gândi ia nimic, încercați doar să simțiți. În aceste condiții, nu riscați nimic. Astfel, dacă ați reușit să vă însuflețiți eul, să-l faceți să strălucească, veți. Ține la distanță entitățile răufăcătoare care se prezintă în speranța că se vor putea fofila ca să se hrănească și ca să vă epuizeze. Ca să puteți realiza vidul fără niciun pericol, este necesar să efectuați în prealabil o lucrare intensă de purificare. Altfel, ce ați vrea să atrageți dacă nu ați lucrat asupra purității, asupra luminii? Toate impuritățile din interiorul vostru vor atrage indezirabilii! Mulți sunt aceia care vor să primească Cerul, fără să fi învățat și practicat renunțarea, sacrificiul. Ce ușor ar fi fost! Ei doresc să aibă Cerul imediat, să obțină toate harurile, toate calitățile, realizând vidul. Ei bine, vidul este lucrul cel mai periculos, dacă nu știm cum să ne pregătim pentru ca ei să atragă împlinirea.

Trebuie să începem prin a dezvolta în noi acțiunea și dinamismul, apoi ne putem, permite să explorăm fără niciun pericol domeniile pasivității., ale mediumnității, al clarvederii, pentru că în acel moment suntem protejați. Darsă ne abandonăm realizării vidului, imaginându-ne că Duhul Sfânt va veni... Cineva va veni, dar nu este deloc sigur că va fi Duhul Sfânt! Dacă nu ați făcut în prealabil o lucrare

energică de purificare în forul vostru interior, cum ați vrea ca Duhul Sfânt să coboare și să se instaleze în voi? El nu se instalează într-o mlaștină. Entitățile inferioare sunt acelea care vor veni, pentru că ele sunt atrase de o hrană care se găsește sub forma pasiunilor, a lăcomiei, dar Duhul Sfânt nu o va face. El va putea veni, dar după o lungă perioadă de purificare profundă, sinceră și atunci când va veni, veți primi iluminarea.

Articol X. Cap. 10 – Corpul cauzal

Pentru a obține rezultate în planul spiritual, trebuie să urcați foarte sus pe munte. Acest munte, este propriul vostru munte, este corpul vostru cauzal. Acolo trebuie să urcați pentru a scăpa de ceață și de praf. Ceața, praful ca și muntele reprezintă bineînțeles niște simboluri. „Praful” este acela care întunecă intelectul când acesta a bântuit pe toate drumurile. „Ceața” este produsă de umiditatea inimii care se lasă purtată de sentimentalism, de emotivitatea exagerată și, la rândul ei, ne împiedică să vedem clar.

Pentru a scăpa de praful intelectului și de ceața inimii, trebuie să depășiți planul astral și pe cel mental, ca să puteți urca în cel cauzal. De aceea, în meditațiile voastre, încercați mereu să urcați cât mai sus posibil. De ce nu să vă imaginați că urcați într-adevăr un munte? Această imagine vă va duce către un alt munte ce există în voi și veți ajunge spre vârf, spre planul cauzal, unde veți avea mult mai multe posibilități de a vă realiza gândurile și dorințele spirituale. În Cabală, Dumnezeu este numit Cel Prea Înalt, pentru că, simbolic, numai în înalt devii puternic, atotcunoscător.

Numai acela care își construiește lăcașul la înălțime este la adăpost. De aceea, Iisus a spus: „Construiți-vă casa pe stâncă”. Piatra este un simbol al planului cauzal. În planul cauzal sunteți în siguranță, nimic nu vă poate atinge, căci sunteți foarte sus. În timp ce, dacă vă construiți locuința în planul astral, unde se află pasiunile, tentațiile, agitația, erupțiile vulcanice – chiar în planul fizic sau în cel mental – veți fi mereu vulnerabili.

Această idee a fost prezentată de Iisus sub o altă formă atunci când a spus: „Nu vă strângeți comori pe Pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții, ci strângeți-vă comori în Cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură”. V-am explicat deja că rugina, moliile, hoții sunt simboluri: rugina este simbolul a tot ceea ce ne amenință în planul

fizic, moliile reprezintă amenințările din planul astral iar hoții pe cele din planul mental. Deci, discipolul trebuie să părăsească planurile fizic, astral și mental unde va fi mereu expus, vulnerabil, pentru a intra în planul cauzal. Numai bogățiile adunate în planul cauzal vor rămâne veșnic intacte.

Câți indivizi nu se plâng de singurătate, de faptul că sunt părăsiți, neputând conta pe nimeni! Ei și-au imaginat că ceilalți le vor sta la dispoziție și că, atunci când vor avea nevoie de ei, îi vor regăsi mereu în același loc, gata să le asculte păsurile. Dar iată că oamenii, asemenea situațiilor, se transformă. Deci, este indicat să îi întâlnești, să îi frecventezi, să îi iubești, dar nu trebuie să contezi pe fidelitatea lor, altfel veți trăi într-o iluzie și mai devreme sau mai târziu veți fi nefericiți, aflând că lucrurile nu stau așa cum ați crezut sau ați sperat. Chiar și despre copiii voștri trebuie să știți dinainte că nu vor rămâne așa cum sunt și că, într-o bună zi, vă vor părăsi. Dacă întâmplător oamenii acționează așa cum sperați, cu atât mai bine, dar nu contați pe acest lucru.

Trebuie să știți că totul se schimbă, că totul se transformă, că nu puteți conta pe stabilitatea lucrurilor și a ființelor, și astfel nu vă veți mai face griji și necazuri inutile. Când veți înțelege toate acestea, nu veți mai fi nefericiți, căci nu vă veți mai lăsa capitalul într-o bancă falimentară, ci veți lucra asupra propriei ființei, ca să vă dezvoltați, să vă întăriți, să vă luminați, ceea ce va constitui singurul lucru sigur.

Înțelepciunea înseamnă să nu contezi pe nimic exterior ființei tale, nici pe părinți sau prieteni, nici pe avere, ci să lucrezi asupra scânteii divine pe care fiecare o poartă în sine, ca să obții adevărata stabilitate, adevărata fericire.

Această știință a rezumat-o Iisus în cuvintele: „Construiți-vă casa pe stâncă”. Evident este simbolic, altfel chiar și pe stâncă o casă ar putea fi distrusă. El dorea să spună următoarele: nu vă adăpostiți în planul astral, în emoții, senzații, în sentimente, căci aici veți fi la bunul plac al furtunilor, al uraganelor, nu veți avea pic de stabilitate. Într-o zi sunteți fericiți, iar în cealaltă veți plânge. Astăzi ați îmbrățișat pe cineva și asta vă va face fericiți, mâine vă va părăsi și veți suferi. Nici planul mental nu este sigur. Ce credit putem acorda construcțiilor sau combinațiilor intelectului uman?

Inima trebuie să fie doar un echilibru pentru intelect. Există indivizi care au suprimat complet sentimentele pentru a rămâne

numai la nivel intelectual, și este foarte rău căci ei se ofilesc pe zi ce trece. Inima și intelectul sunt indispensabile, dar mai întâi de toate trebuie găsită o măsură între cele două și apoi trebuie să trăiți deasupra intelectului. Dacă vă sfătuiesc să nu trăiți numai cu inima, să nu credeți că pledez pentru intelect, nu, pentru că intelectul nu este capabil să rezolve toate problemele. Nici inima, nici intelectul nu sunt pregătite pentru acest lucru.

Este clar, nu puteți trăi fără inimă și intelect, dar cel puțin nu trebuie să vă faceți sălașul aici. Locuința voastră trebuie să se afle mult mai sus, în planul cauzal, și trebuie numai să vă mutați, adică să urcați la etajele superioare.

Evident, nu este ușor să-ți schimbi domiciliul deoarece generații întregi și-au construit locuințele în regiunile inferioare ale planurilor astral și mental, obișnuindu-se să trăiască în mijlocul pasiunilor și confruntărilor. Este îngrozitor să observi în ce regiuni s-au instalat oamenii ca să trăiască! Apoi, ei își vor închipui în neștiința lor că vor rezolva toate problemele... Nu, în aceste regiuni nu există niciun mijloc de rezolvare a problemelor, ele fiind supuse bății vântului și a furtunii. Foarte puțini oameni au reușit să se instaleze acolo unde domnesc inteligența, iubirea, pacea, obținând libertatea de a acționa. Bineînțeles, ei vor fi mereu expuși înfruntărilor și uraganelor vieții, dar adevărata lor locuință nu se va găsi aici: ei își au domiciliul în înaltul cerului.

Atât timp cât nu veți căuta să urcați în regiunile superioare, veți găsi mereu un prilej de revoltă, de strigăte și plânsete, mai ales dacă veți rămâne în planul astral. Plânsetele și lamentările nu ajută la nimic. Câți oameni nu vedem în jurul nostru care cad prad sentimentelor! Ei și le etalează la stânga sau la dreapta, le prezintă celorlalți ca să găsească simpatie, compasiune sau vreo aprobare tacită. Cât de ciudată este natura umană! În loc să ne ocupăm mereu de sentimentele noastre, trebuie să ne schimbăm locuința și să ne instalăm în acea regiune binecuvântată care este rațiunea pură, înțelepciunea pură, lumina pură. Toate metodele și soluțiile se află aici, dar ele trebuie căutate.

Dacă mă veți întreba acum de ce se produc atâtea frământări în viața fiecăruia, v-aș răspunde că acestea apar tocmai ca să învățăm cum să gândim, pe ce să ne bazăm, cum să lucrăm... Deci, totul servește să ne conducă spre o mai bună înțelegere a lucrurilor, o înțelegere

mult mai largă, mult mai adevărată. Dacă nu veți observa toate acestea, veți rămâne mereu în suferință. Dar dacă veți observa că tot ceea ce se petrece este o ocazie ca să urcați mult mai sus, ca să vă înnobilați și să vă întăriți, dar mai ales să vă eliberați, în acel moment în loc să vă lamentați, veți fi fericiți, veți mulțumi Cerului spunând: „O Doamne Dumnezeule, dacă eu aș fi fost acela care să mă decid să urc până la Tine, nu cred că aș fi reușit să o fac în această încarnare, nici în următoarea. Dumnezeule, cât ești de bun! Tu vrei să mă scoți din mlaștina unde mă înfundasem, îți mulțumesc”. Și vă veți apleca astfel cu înțelegere asupra tuturor ocaziilor care se ivesc ca să înțelegeți noua lumină.

În loc să amplificați mereu motivele de revoltă și de plângeri, trebuie să vă obișnuiți să gândiți, să judecați, să studiați, să vă mutați în această regiune superioară care este planul cauzal, acea stâncă de care vorbea Iisus. „Bine, veți replica, ne vom muta, vom închiria un camion pentru bagaje”. Eu însă nu aș lua nimic cu mine, fiindcă toate aceste lucruri atârnă mult prea greu! Este mai bine să ne ocupăm să refacem alte obiecte, un alt mobilier cu o materie mult mai subtilă, mai luminoasă, mai eterică. Deci, părăsiți-vă vechile mobile Ludovic al XIV-lea sau Ludovic al XV-lea, lăsați totul deoparte și instalați-vă pe acest vârful unde materia este mai solidă și mai rezistentă, fiind mai pură.

Mă veți întreba unde să găsiți această regiune. În Arborele Sefirotic, planul cauzal este reprezentat de sefirotul Binah, regiunea Celor Douăzeci și patru de Bătrâni despre care vorbește Ioan în Apocalipsă: „Și douăzeci și patru de scaune înconjura tronul și pe scaune douăzeci și patru de bătrâni, șezând, îmbrăcați în haine albe și purtând pe capetele lor cununi de aur”. Acești Douăzeci și patru de Bătrâni sunt instalați pe stânci nestrămutate, pe Tronuri, de unde conduc toate destinele.

Binah este regiunea Inteligenței divine. Dacă veți rămâne în regiunea lui Iesod, veți rămâne încă victimele iluziilor și negurilor. Chiar și regiunea lui Hod, a intelectului, sau a cea a lui Nețah, a iubirii, nu trebuie să constituie sălașul vostru veșnic. Trebuie să mergeți mult mai sus, până la Binah, luându-vă cu voi rulota și cortul, dacă doriți. Căci Binah este într-adevăr scăparea despre care se vorbește în Psalmul 90: „Sprijinitorul meu ești și scăparea mea; Dumnezeul meu, voi nădăjdui spre Dânsul”.

Desigur, lucrurile trebuie înțelese corect. Aprofundând pentru voi cuvintele lui Iisus sau cele ale psalmistului, eu nu vă sfătuiesc să vă degajați acum de toate obligațiile din fața semenilor voștri. Sunteți legați de creaturi, ați semnat contracte și nu vă veți putea elibera fără să vă fi împlinit angajamentele. Nu este o soluție să vă părăsiți soțul sau soția, sub pretextul că vreți să vă eliberați, nu, vă veți face noi datorii pe care le veți plăti într-o altă reîncarnare viitoare. Nu te poți elibera până nu ți-ai plătit toate datoriile. Toată lumea vrea să fie liberă, dar trebuie să avem noțiuni corecte despre libertate, altfel în loc să ne eliberăm, ne vom afunda și mai mult. Nu este așa de ușor și simplu să te eliberezi. De altfel, tocmai atunci când vrei să te eliberezi observi mult mai bine cât ești de legat. Ne închipuim că, rupând legăturile materiale, fizice, vom fi liberi, ei bine, nu. Ne trebuie uneori o viață întreagă ca să ne putem elibera de anumite amintiri, de anumite urme sau imagini, și uneori nu reușim nici în acest răstimp. Ne-am eliberat fizic de o situație, dar în interior tragem după noi o perdea grea și apăsătoare...

Da, nu rezolvăm dintr-o singură lovitură toate problemele. Și chiar atunci când v-ați decis să vă mutați, cât timp v-ar trebui să o faceți? Veți vedea atunci cât sunteți de atașați. Imaginați-vă că un pește se va hotărî să părăsească marea sau râul ca să trăiască pe uscat: el va muri. Ca să reziste, ar fi trebuit să-și construiască niște plămâni, dar el nu îi posedă. La fel se petrec lucrurile și în cazul în care ne mutăm: trebuie să ne pregătim. Căci, admitând cazul că ați reușit să vă ridicați în regiunile superioare, nu veți putea rămâne aici dacă nu ați dezvoltat facultățile necesare, altminteri veți dori să vă întoarceți imediat pe pământ spunând: „Eu mă plictisesc aici! N-am nici țigări, nici cârciumi sau baruri de noapte, simt nevoia să fumez, să beau și să îmbrățișez o fată frumoasă. Vreau să cobor”. Ca să puteți trăi în regiunile sublime, nu trebuie să aveți asemenea nevoi grosolane. De aceea, nu toată lumea se poate muta. Chiar dacă i-am obliga pe unii să se mute forțat, ei vor dezerta imediat, găsind totul insuportabil.

Dar voi trebuie să încercați să vă găsiți mijloacele de instalare a locuinței în regiunile planului cauzal. Oamenii au reușit o anumită evoluție, în timpul milioanelor de ani de când se află pe pământ, iar dacă vă veți exersa zilnic, meditănd, dând de lucru anumitor celule ale creierului vostru, vă veți putea apropia de lumea divinului. Odată ce v-ați obișnuit, veți merge mai departe și veți avea o vedere mult mai

vastă, mai largă și mai profundă, mai limpede... până când veți ajunge să vă instalați definitiv în aceste regiuni binecuvântate.

Articol XI. Cap. 11 – Conștiința

Ceea ce numim în mod normal conștiință poate fi definit ca un loc în care toți reprezentanții organismului nostru psihic sunt de acord să se reunească. Este un loc oarecum asemănător cu Organizația Națiunilor Unite de la Geneva. Geneva este un oraș în care reprezentanții marilor puteri ale lumii, prieteni sau dușmani, stabilesc întâlniri pentru a negocia, pentru a regla anumite probleme și cel puțin pentru un timp orașul devine conștiința lumii întregi: sunt clarificări, discuții, decizii. În același fel, conștiința este o zonă neutră, o zonă transparentă unde elementele și forțele naturii vii se exprimă atât cât conjunctura creată le permite să-și spună punctul de vedere. Putem să le comparăm și cu un tablou sau un ecran pe care se afișează tot ceea ce se întâmplă în această lume care este ființa umană. În funcție de gradul de evoluție al ființei, natura și numărul acestor inscripții sunt evident diferite. Să presupunem un sat – așa se proceda în trecut – unde vestitorul așezării își făcea anunțurile în sunet de trompetă: așa se anunțau vânzările și cumpărările, hotărârile primăriei... Celelalte așezări nu auzeau nimic din aceste anunțuri. Să presupunem acum că anunțurile sunt făcute pe cer cu litere imense de foc, unde lumea întreagă le poate citi... Conștiința poate fi limitată la anunțurile vestitorului, dar ea poate avea și dimensiunile universului.

Se poate întâmpla ca o persoană să ajungă să-și proiecteze voința și dorințele pe ecranul vostru, împingându-vă să îi îndepliniți poftele, fără ca voi să vă fi dat seama de acest lucru: trăiți cu impresia că voi sunteți aceia care acționați, dar în realitate, altcineva o face de la distanță, trimițându-vă ordine pe care voi le executați.

Este extrem de important faptul ca omul să fie instruit la izvoarele Științei Inițiatice ca să-și poată stăpâni conștiința, nelăsându-se influențat de forțele care vin din lumea întreagă, nici chiar de vreo forță care vine din subconștientul său. De exemplu, un Inițiat nu poate împiedica ca anumite imagini și sugestii obscure să îi atingă conștiința, deranjându-i lucrarea, dar el știe să le îndepărteze. În vreme ce, conștiința unui om obișnuit este un ecran unde toate impulsurile haotice se exprimă, în așa fel încât acesta nu poate trăi independent: el este mereu hărțuit, bate pasul pe loc, se află mereu în certuri și războaie. Căci stomacul, sexul, ficatul, creierul, inima își

trimit fără încetare reprezentanții care își depun tot felul de plângeri, și atunci... priviți la ce se poate ajunge!

Un Inițiat a înțeles că interesele diferitelor corpuri și organe din ființa sa trebuie să fie în slujba interesului general al organismului, și atunci el impune armonie tuturor acestor reprezentanți, transformându-și astfel conștiința în supraconștiință: toate instinctele ereditare, toate tendințele animalice încearcă fără încetare să iasă și să se proiecteze pe ecranul conștiinței sale. De aceea discipolul care pornește pe calea Inițierii trebuie să se aștepte la surprize. El vrea să se roage, să fie bun, pur, dar o altă dorință începe să strige în el: „Ah, nu vreau așa ceva, vreau cu totul altceva...” Și adesea, sărmanul om capitulează. Dar dacă el va continua să lupte împotriva dorințelor inferioare, el se va elibera din ce în ce mai mult, devenind independent, începând să trăiască în supraconștiință. Acum există creaturi cerești care îi trimit ajutorul și binecuvântarea lor, iar el se simte susținut și luminat, își simte conștiința din ce în ce mai largă și mai luminoasă. Aceasta nu înseamnă că el se va rupe complet și brusc de lumea subterană, nu, dar străduindu-se, implorând ajutorul lumii divine, este ca și cum și-ar construi o barieră între el și regiunile inferioare, când nimic nu mai poate distruge aceste imagini de o splendoare de nedescris care vin din Cer.

Veți înțelege mai bine această problemă a conștiinței dacă ne raportăm la schema cu reprezentarea diferitelor corpuri (pag. 31). După cum am văzut, corpurile fizic, astral și mental corespund naturii inferioare, în vreme ce corpurile cauzal, budic și atmic corespund naturii superioare. Omul posedă două naturi dotate cu aceleași posibilități de acțiune, de simțire și de gândire, una la un nivel inferior iar cealaltă la un nivel superior, dar aceste naturi nu sunt separate una de cealaltă. Așa cum o arată și schema, fiecare corp inferior este legat de corpul superior corespunzător: corpul fizic de corpul atmic, corpul astral de corpul budic, corpul mental de corpul cauzal. Iar scopul evoluției este acela ca fiecare corp superior să reușească să se încarneze în corpul inferior corespunzător: atunci omul va primi iluminarea, fiindcă natura divină a coborât și și-a găsit sălaș în ființa sa. Cât despre linia de demarcație dintre corpurile superioare și cele inferioare, ea reprezintă conștiința care se aseamănă cu un ecran pe care se reflectă aceste două regiuni ale personalității și individualității.

Acum, toată problema constă în faptul că, deși știe exact unde să

găsească evoluția, eliberarea, stăpânirea de sine, în majoritatea timpului omul se lasă condus de personalitate. De ce? Tocmai pentru că acel grad de conștiință pe care l-a atins pe moment aparține personalității. El nu a ajuns la supraconștiință care reprezintă gradul de conștiință propriu individualității. Dacă ar avea această conștiință lărgită, caracteristică individualității, ar înțelege că toate ființele sunt legate, că ele reprezintă o unitate în oceanul vieții universale, ocean în care înoată creaturile, iar el ar avea senzații diferite de cele obișnuite, senzații de bucurie, fericire, senzații eterne... Dar așa cum este acum, conștiința este o creație a personalității și ea își are rădăcinile în cele trei corpuri ale acesteia, fiind limitată. Atât timp cât avem gânduri, emoții, activități, avem și conștiința de sine. Dar această conștiință de sine este limitată, este o conștiință a separativității, iar eul se simte mereu exclus din Tot, separat de ceilalți oameni și de natură.

De aceea toate practicile învățate într-o Școală Inițiativă au ca scop să permită omului stabilirea de contacte între natura lui inferioară și cea superioară. Una din practicile cele mai eficiente este identificarea cu o entitate celestă:

* * * * *

Hristos, Mama Divină Veți spune: „Dar asta este o nebunie!” Din păcate, da, se poate să aveți dreptate, am văzut cazuri în care această identificare greșit înțeleasă s-a transformat în nebunie. Distanța nu este întotdeauna mare între un nebun și un Inițiat, între un nebun și un geniu. Unul se crede Hristos și este nebun pentru că dorea să treacă Inițierea fără a aplica corect metodele. Dacă ar fi știut să le aplice, el ar fi reușit să se identifice cu Hristos. Alte ființe, foarte evolute, au reușit acest lucru fără să se dezechilibreze. Problema constă în cunoașterea anumitor reguli, a anumitor metode pe care le învățăm aici.

Când vreți să treceți de la conștiința obișnuită la supraconștiința reprezentată în noi de către Eul superior, trebuie să știți că aceasta este o transformare atât de mare în forul vostru interior încât, dacă nu cunoașteți metodele necesare ca lucrurile să se petreacă în armonie, se pot produc grave anomalii. Acest lucru s-a întâmplat cu mulți credincioși, cu mulți spiritualiști care n-au știut să lucreze corect; ei nu au cunoscut măsura sau legile, și astfel s-au produs tulburări în sistemul lor nervos, sau mai bine spus ei au atras fără să știe entități nocive care i-au acaparat.

De aceea există tendința de a-i considera pe spiritualiști puțin

degenerați.

Trebuie să știți că prin modul său de a lucra și de a trăi, omul se plasează pe aceeași lungime de undă cu anumite entități, și astfel el le atrage. Inițiatul egiptean care, prin concentrare, prin repetarea de formule, prin portul unor veșminte sau măști dorea să se identifice cu dumnezeul Osiris sau cu dumnezeul Horus, devenea pentru un moment încarnarea acelei divinități: el ajungea să vibreze pe aceeași lungime de undă și acea entitate sublimă vorbea într-adevăr prin el, se manifesta prin el. Pentru a putea crea legătură, trebuie să te pui în aceleași condiții de vibrație. Este o lege fizică, chiar și radioul funcționează pe baza aceleiași legi.

Inițiații care cunosc de mult timp această lege, chiar mai bine decât fizicienii, știu că ea este valabilă atât în planul fizic cât și în cel psihic, spiritual; ei au dăruit discipolilor lor metodele pentru a putea vibra la unison cu o entitate sau cu alta, comunicând astfel cu acestea. Acea entitate putea vorbi chiar prin discipoli, dar când aceștia reveneau în propriul corp, nu-și mai aminteau nimic din ceea ce spusese la tel se întâmplă și cu unii nebuni: fără să-și dea seama, intra în legătură cu entități întunecate sau curenți nocivi, uitând apoi complet actele smintite sau criminale pe care le-au comis.

Dar să revenim la conștiință. Într-un mod general, putem spune că ea reflectă preocupările omului, modul său de viață, ea este consecința tuturor proceselor fizice și psihice care se derulează în ființa umană. Conștiința este un ecran pe care se proiectează imagini din viața interioară și exterioară a omului. Dacă ea este nefericită, dacă este victima neliniștilor și a obsesiilor, este inutil să încercați să scăpați de acestea atât timp cât nu vă schimbați modul de viață. Altfel, este ca și cum sunteți nemulțumiți de imaginile unui film, încercând să schimbați ecranul și nu filmul! Conștiința se manifestă la nivelul creierului, dar este rezultatul funcționării tuturor celulelor; deci, trebuie să acționați asupra celulelor ca să schimbați conștiința, și nu asupra ecranului care nu are niciun rol.

Câți oameni se plâng că au fost năuciți de anumite imagini, de coșmaruri, de obsesii de care nu știu cum să se debaraseze! Ei nu se îndoiesc însă de faptul că acel film este consecința mai multor reîncarnări trăite; bobina a fost acum încredințată unui tehnician care are obligația să le-o proiecteze pe ecranul conștiinței lor. Toate aceste imagini care năucesc ființele, vin de foarte departe. Nu conștiința este

aceea care le fabrică, ea nu este decât ecranul, ea nu are legătură cu tot ceea ce se întâmplă, bun sau rău. Filmul a fost realizat cu mult timp în urmă iar acum el se derulează: omul vede imagini foarte frumoase, apoi vede pete întunecate. Cum nu poate schimba nimic, el este nevoit să lucreze la un alt film. Uneori, dacă omul este inteligent, conștiința îi descoperă necesitatea de a lucra la un nou film. Și acest lucru este posibil, pentru că Cerul este mereu pregătit ca să procure alte filme. Ceea ce nu este recomandat să facem, este să schimbăm ecranul; ecranul este suficient de mare, de larg, de bine pregătit. Ecranul este ceea ce este, imaginile sunt acelea care nu au fost suficient de bine pregătite.

Să luăm ca exemplu un răufăcător, un hoț, un criminal. Conștiința sa este neîncetat vizitată de griji: poliție, închisoare... Și acest lucru se întâmplă, pentru că el a declanșat anumite procese care se reflectă acum în propria-i conștiință, răpindu-i liniștea. Atât timp cât nu a făcut nimic, conștiința nu îi poate fi tulburată de nimic. Este foarte clar, imediat ce un om comite o nelegiuire, liniștea îi este tulburată, căci conștiința lui primește din toate părțile imagini alarmante și chiar dacă ea dorește să le aplaneze, nu reușește. Acest lucru nu depinde de conștiință; atât timp cât lucrurile nu sunt aranjate la nivelul comportamentului său, conștiința nu este liniștită. Deci, vedeți câți oameni sunt neștiutori, ei nu știu ce trebuie schimbat pentru a ameliora situația. Haideți, ușurați-vă conștiința și regăsiți-vă somnul dacă ați comis crime! Veți fi veșnic neliniștiți: „Oare m-a văzut cineva... mă bănuiește cineva... mă vor căuta...” și nu veți mai fi liniștiți indiferent ce veți face. Vedeți cum oamenii se îmbolnăvesc singuri.

Toate greșelile pe care oamenii le comit duc mai devreme sau mai târziu spre o boală fizică sau psihică. Dar este imposibil să îi convingi pe oameni de acest adevăr! Ei cred că posedă o putere formidabilă asupra lor înșiși: își închipuie că pot face tot ceea ce doresc și apoi vor sta liniștiți... Săracii, ei vor putea măsura repede durata propriilor lor puteri. Dacă au acționat greșit, indiferent ce vor face, nu vor reuși să repare nimic în starea lor psihică. Nimeni nu a reușit până în prezent, nimeni. Chiar și magii care comandă întregii naturi și cărora li se supun spiritele, dacă comit o greșeală, întreaga lor putere nu le este suficientă pentru a-i salva. Pentru că nu există nicio putere capabilă să ușureze o conștiință încărcată, niciuna, acest lucru vi-l garantez.

Nu trebuie să vă bazați nici pe puterea voastră, nici pe voința voastră, ci numai pe faptele voastre drepte, curate și cinstitute... În acea clipă, ați reușit, sunteți eliberați! Dar, de îndată ce ați nesocotit o lege, întreaga putere vă dispare. Ea nu va reveni decât dacă reușiți să îndreptați lucrurile. Și tocmai în acest lucru stă diferența dintre mag și omul obișnuit, în viteza cu care magul reușește să-și repare greșelile. Iată în ce constă puterea lui: în faptul că el reușește să îndrepte rapid lucrurile. Dacă nu face acest lucru, toate puterile sale magice sunt ineficiente pentru a-i putea liniști conștiința. Dar, de îndată ce reușește să repare, el acționează indirect asupra conștiinței și calmul revine.

Trebuie să vorbim mult despre acest subiect, pentru că aceste adevăruri sunt necunoscute de cei mai mulți dintre gânditori. S-au lansat atâtea idei greșite despre conștiință încât este foarte greu să restabilim acum adevărul în mintea oamenilor. O conștiință încărcată nu poate fi ușurată pentru mult timp cu medicamente sau cu un tratament psihanalitic. Există doar un singur mod eficient de a o face, acela de a-ți repara greșelile. Omul este plasat cu ajutorul conștiinței sale între lumea inferioară și cea superioară. Dacă nu este atent, dacă conștiința sa nu este trează, forțele întunecate ale lumii inferioare, și în mod special cele ale planului astral, sunt acelea care încearcă să îl acapareze ca să îl distrugă. De aceea s-a spus: „Dăruți-vă inima lui Dumnezeu”. Da, pentru că Răul se fofilează în primul rând în inimă. Inima corespunde planului astral, și cum planul astral atinge planul fizic, forțele întunecate, subterane, o pot influența mai ușor decât ar putea influența intelectul și sufletul, și mai ales spiritul. Orice rău ați comite, nu puteți influența spiritul. Spiritul este o sclipire și nu poate fi vreodată întunecat sau stins, este prea aproape de Dumnezeu. Când vorbim despre „spiritul rău” al cuiva, în realitate nu este vorba despre spiritul său. Spiritul nu participă niciodată la ceva rău, indiferent despre ce este vorba. Dar nu știm ce reprezintă spiritul pentru că îl confundăm adesea cu intelectul.

Dumnezeu vă cere inima, iar voi replicați: „De ce, Doamne? Inima mea este dăruită altor lucruri...”

— Bine, am înțeles, spune Domnul, dar dă-mi-o totuși, căci toate necazurile și suferințele tale vin din faptul că-ți păstrezi inima doar pentru tine și ea îți face mereu figuri”. Câte ființe de excepție nu au fost antrenate de inima lor în tot felul de nebunii și dezordini! Inima... nimeni nu este la adăpost de demonii care caută să acapareze inima

omenească. De aceea trebuie să căutați protecția cerească oferindu-vă inima Domnului, iar Domnul vă va trimite servitorii săi luminoși care se vor instala în inima voastră, păstrând-o la adăpost de rău.

Dar așa cum nu trebuie să se lase pradă atracției lumii inferioare, omul nu trebuie să se lase abandonat nici în lumea superioară: el trebuie să lucreze cu forțele celeste, binefăcătoare, fără să piardă din vedere echilibrul care trebuie să domnească între lumea de sus și cea de jos. Omul se găsește deocamdată pe pământ și nu trebuie să plece prematur de aici. Dacă își va tăia legăturile sale pământene, ca să atingă mai repede lumea cerească, el va trăi poate în imensitate și în lumină, dar nu își va împlini misiunea care este aceea de a lucra pe pământ cu metodele Cerului. Conștiința omenească trebuie să fie o conștiință a graniței dintre cele două lumi, cea superioară și cea inferioară.

Această imagine a omului așezat la limita dintre lumile superioară și inferioară a fost exprimat de o veche tradiție prin imaginea îngerului păzitor aflat la dreapta omului și cea a diavolului situat la stânga sa. Îngerul îl sfătuiește pe om, îl luminează, în vreme ce diavolul vrea să îl inducă în eroare, vrea să îl transforme în victima sa. Putem să ne întrebăm de ce acest înger și acest diavol nu se sugrumă direct unul pe celălalt: ar fi mai simplu, căci învingătorul se va arunca cu toată forța asupra sărmanului om. Dar iată că nu se întâmplă așa: ei se respectă, se stimează reciproc, se salută: „Hei! Bună-ziuă, ce mai faci?” Diavolul nu face nimic împotriva îngerului luminii, iar îngerul, la rândul său, nu îl trăsnește. Deoarece, în realitate, îngerul păzitor și diavolul sunt imagini care exprimă aceste două realități ale lumii superioare și lumii inferioare între care se află omul. Rămâne ca omul să se decidă în ce direcție se va îndrepta.

Ca să exprimăm această idee, putem lua o altă imagine spunând că ceea ce se află dedesubtul nostru, ceea ce ne tentează, este luna, care reprezintă instinctele, stomacul, sexul; în vreme ce, deasupra noastră se află soarele care reprezintă sufletul nostru, spiritul nostru, Dumnezeu, întâlnim mereu aceeași idee: superiorul și inferiorul, Cerul și Infernul; iar omul, prin conștiința sa, se află între cele două lumi, cu posibilitatea de a se ridica spre înălțimi sau a coborî în abisuri.

Ființa omenească este formată din mai multe corpuri, ea posedă și mai multe conștiințe, și chiar în planul fizic fiecare celulă a corpului său posedă o conștiință. Conștiința nu se găsește numai în creier.

Fiecare celulă a fiecărui organ posedă propria conștiință – evident redusă dar ea există. Chiar la cel mai jos nivel al scărilor evoluției, pietrele, stâncile, metalele posedă și ele o conștiință, numai că aceasta nu se găsește în ele, ci foarte departe de acestea. Cât despre conștiința plantelor, ea se află în centrul pământului, iar ca să vorbim plantelor, ca să ne înțeleagă și să reacționeze, trebuie să mergem și să le atingem acolo. Nici animalele nu au o conștiință personală, ci o conștiință colectivă aflată în afara lor. Fiecare specie posedă un suflet colectiv care o conduce. Omul este singura ființă în care conștiința a coborât la nivel individual. Pentru ființele celorlalte regnuri ale naturii, conștiința rămâne exterioară. De aceea animalele au perioade de procreare, de ouat, de migrație, de năpârlire etc... ascultând de un suflet colectiv. Numai omul, parte și el a universului, posedă un eu, o conștiință individuală, o voință proprie.

Vă spuneam că fiecare celulă a fiecărui organ are propria sa conștiință. Da, celulele hepatice, splenice, pulmonare etc... Având sarcini diferite, activități diferite, au și conștiință diferită; dar cum ele sunt legate unele de altele, la fel ca la animale, ele au reprezentanți, un suflet colectiv care este situat în creier. Toate celulele au reprezentanți în creier pentru a-și transmite reclamațiile, pentru a-și exprima mulțumirea sau nemulțumirea. La fel ca și cetățenii care își aleg un deputat pentru a-i reprezenta în Parlament sau ca muncitorii care își aleg un lider sindical pentru a le apăra interesele. Da, este același lucru, pentru că oamenii nu pot inventa nimic din ceea ce nu există deja în organism sau în univers. Cu ajutorul intuiției, a reminiscentelor sau tatonărilor, ei sunt obligați să regăsească legi, fenomene deja create de Inteligența Cosmică.

În lobul anterior al creierului se găsesc celule care reprezintă conștiința întregului organism. Toate celelalte celule ale creierului sunt reprezentante, dar inconștient sau subconștient. Conștiința de sine are ca sediu câteva celule situate în lobul anterior al creierului; restul corespunde subconștientului. De exemplu, în partea posterioară a creierului, cerebelul este sediul sexualității și celulele cerebelului au reprezentanți care urcă la tribună pentru a reclama, pentru a cere. Uneori simțim anumite nevoi de care nu suntem conștienți, de aceea mulți bărbați și femei rămân uimiți de ceea ce au visat în timpul nopții. Visul este metoda găsită de natură ca să permită dorințelor sau aspirațiilor refulate să apară în conștiință, până în profunzimile

subconștientului. Așa cum v-am mai spus, conștiința este un ecran sau un tablou de afișaj unde se înscriu cererile formulate de diferitele „euri” care formează dubla noastră natură, inferioară și superioară.

Ființa omenească se identifică în același timp cu cele două naturi, inferioară și superioară, și este de asemenea ecranul pe care acestea se proiectează. Putem provoca schimbări indirecte pe acest ecran, acționând asupra uneia sau alteia. De asemenea, omul poate acționa în întreg universul, în Infern și în Cer, căci el este o imensitate, el are rădăcini peste tot în univers, de aceea îi este așa de greu, chiar imposibil, să se cunoască: el se exprimă când într-o lume, când în alta, și tocmai acest ecran al conștiinței îi dă o idee de ceea ce este pe cale să înfăptuiască. Acest ecran îi servește să se studieze, să se cunoască, el este asemenea unei oglinzi. Omul nu poate acționa direct asupra oglinzii, el poate acționa peste tot în univers, fiindcă el are voință, are imaginație, are gândire, iar oglinda nu face altceva decât să îi retrimită reflectarea propriilor fapte.

Ființa omenească a lucrat de miliarde de ani în toate regiunile spațiului ca să acumuleze particule cu care și-a clădit un corp fizic, un corp eteric, un corp astral, un corp mental și câteva elemente dintr-un corp cauzal, dintr-un corp budic și dintr-un corp atmic. Astfel, ea este împrăștiată în aceste corpuri, în aceste regiuni, de unde își extrage puteri și forțe care se reflectă asupra propriei conștiințe. Dacă ea este inteligentă, lucidă, ea privește acest ecran, descifrează și își spune: „Ah, iată, prin gândul, prin voința mea, prin dorințele mele, am înlăturat nesiguranța și acest lucru îl văd pe ecran”. Și dacă ea a ascultat Cerul, îi va vedea splendorile pe acest ecran și va fi mai învățată. Numai așa „devine conștientă”, așa cum se spune, de realitate, își dă seama că există legi și poate apoi hotărî să devină mai inteligentă, mai prudentă, mai temperată, pentru a nu mai proiecta dezordine și urâtenie pe acest ecran. Dar tot ceea ce se reflectă în conștiință nu reprezintă în realitate întreaga activitate a ființei umane, căci există mult mai multe posibilități de a acționa chiar fără ca ea să-și da seama încotro acționează. Conștiința reflectă doar o parte infimă din viața omului.

Ființa umană locuiește deci în toate regiunile spațiului și este formată din particule ale acestor regiuni. De aceea, pentru tot ceea ce se petrece în voi, trebuie să căutați explicații ca să înțelegeți de unde vin aceste lucruri. Despre fiecare dorință, sentiment și gând, trebuie să aflați dacă vă este inspirat de natura inferioară sau de cea superioară,

și trebuie să ajungeți să le cunoașteți culorile, parfumurile și entitățile care le corespund, căci totul este determinat, clasat, ordonat. Trebuie să ne obișnuim să ne analizăm astfel, să lucrăm cu această oglindă care este conștiința.

Există o întreagă lume care trăiește în om. Mulți oameni adăpostesc în ei dușmani încă nedeclarați, până în momentul în care, dintr-odată, aceștia ies la iveală. Acești dușmani sunt acolo de mult timp fără ca omul să știe, pentru că ei nu s-au manifestat pe ecranul conștiinței sale și într-o bună zi izbucnesc și omul se îmbolnăvește fizic și chiar psihic. Sau dimpotrivă, în om existau îngeri a căror prezență el o ignora, și iată că într-o zi aceștia îi apar în conștiință iar el rămâne uimit să constate că avea alături, de atâta timp, prieteni care îl susțineau.

Ființa umană este vastă, dar ea nu se cunoaște pe sine. În Eul ei superior, în Eul divin, cu siguranță că se cunoaște, dar ea trebuie să se cunoască aici, prin intermediul creierului, prin intermediul materiei, și în acest lucru constă dificultatea. Ați văzut poate o pisică jucându-se cu propria ei coadă... ea o mușcă și rămâne mirată de ceea ce simte. Și voi sunteți precum pisica: într-o zi veți descoperi o bucată de coadă și fără să știți ce este, o mușcați. Evident, veți urla pentru că veți descoperi că această coadă ce se plimbă reprezintă o parte din voi înșivă.

Ființa umană este răspândită peste tot în spațiu, dar va trebui să se adune într-o bună zi. Atunci iată, „coada” noastră este de fapt corpul fizic și noi trebuie să ne cunoaștem prin intermediul lui, prin intermediul acestei materii. Este ceea ce ne face viața atât de dificilă și complicată, căci deseori ne războim cu ființe și cu lucruri ce ne aparțin de fapt. Acest adevăr stă la baza moralei. Dacă stă scris că nu trebuie să facem rău aproapelui, înseamnă că acel rău ni-l facem de fapt nouă înșine. Adevărata noastră ființă trăiește peste tot, deci durerile pe care le provocăm altora le vom simți chiar noi. La fel se întâmplă și cu bucuriile. Morala este bazată pe faptul că ființa umană ocupă întreaga creație. Iată de ce trebuie neîncetat să ne gândim să facem numai bine, pentru că acest bine ni-l facem nouă înșine... acestui „eu” care se plimbă prin vecini!

Tot ceea ce există posedă o conștiință, v-am mai spus acest lucru, dar urmărind gradul de evoluție al acestei conștiințe, constatăm că ea este mai aproape sau mai departe de corp. La minerale, ea se află foarte departe, de aceea pietrele sunt inerte... La plante și la animale,

ea se află ceva mai aproape... La om, conștiința locuiește în corp, de aceea omul este o ființă care gândește.

Omul trebuie să depășească aceste limite. V-am mai spus-o: dacă lucrezi asupra inteligenței, asupra luminii, vă veți dezvolta corpul cauzal și corpul cauzal se va contopi cu corpul mental. Dacă lucrezi asupra iubirii absolut dezinteresate, veți dezvolta corpul budic care se va contopi cu corpul astral. Dacă veți lucra asupra puterii, a realizării voinței lui Dumnezeu, vă veți dezvolta corpul atmic ce reprezintă forța primordială și el se va contopi cu corpul fizic. Deci, personalitatea și individualitatea fuzionează și omul va deveni atotputernic în planul fizic, atotiubitor în inima sa și atotcunoscător în intelect. Trebuie să înțelegem că tot ceea ce este jos este la fel cu tot ceea ce este în înalt, dar inversat, altfel nimic nu s-ar explica. Corpul cel mai înalt din partea superioară nu este în legătură cu ceea ce este mai elevat în partea inferioară, ci cu ceea ce este foarte jos. Deocamdată, ele sunt separate, există între ele acest ecran, fiecare dintre ele încercând să se proiecteze; dar în ziua în care vor fuziona, nu va mai exista un ecran, sau mai degrabă totul va fi un ecran pentru că nu putem cunoaște totul și nu putem fi peste tot cu ajutorul unui mic ecran. Dacă sunteți limitați, vă veți trezi în fața unui ecran limitat, dar dacă nu aveți limite, întregul univers devine un ecran, și veți fi peste tot, veți cunoaște totul.

Articol XII. Cap. 12 – Subconștientul

De zeci de ani auzim vorbindu-se mult despre subconștient. Din păcate, psihanaliștii care încearcă să îl exploreze, nu cunosc câteva regiuni periculoase ale ființei umane care sunt pe cale să se miște, regiuni în care se găsesc toți monștrii preistorici: dinozauri, brontozauri, diplodocuși. Da, toți acești monștrii sunt vii. Sunt mulți ani de când ei au dispărut de pe pământ, dar aceștia locuiesc încă în om sub formă de instincte, de sentimente, de dorințe. Aceasta nu înseamnă că, dacă le-a dispărut corpul fizic, a dispărut și cel astral. Nu, și cu ajutorul corpului astral toate animalele, nu numai cele preistorice, sunt prezente în subconștientul omului. De aceea, sub pretextul că explorează în subconștientul oamenilor cauza diverselor maladii, psihanaliștii, care nu sunt instruiți în Știința Inițiativă, se lansează imprudent și pun în mișcare straturile adânci, trezind aceste animale care se vor repezi să sfâșie persoana respectivă.

Eu nu sugerez că ar trebui lăsat complet deoparte subconștientul, nu, și chiar v-am dat metode pentru a-l folosi în munca

voastră spirituală. De exemplu, trebuie să știți că adevăratele transformări nu se realizează cu ajutorul gândului, la nivelul conștiinței, ci cu ajutorul subconștientului. De aceea, pentru a obține realizarea aspirațiilor voastre spirituale, va trebui să învățați să coborâți în propriul subconștient ca să depozitați imaginea acestor aspirații. Printr-o muncă conștientă, realizarea se va produce într-o zi, dar ea vă va lua mai mult timp decât dacă ați fi știut să lucrați cu subconștientul, căci tocmai forțele subconștiente sunt acelea care au mai multă putere asupra materiei.

Cui îi corespunde subconștientul? Când v-am vorbit despre diferitele nivele de conștiință, v-am explicat că ele corespund diferitelor regnuri ale universului: inconștientul corespunde mineralelor, subconștientul corespunde vegetalelor, conștiința, animalelor, conștiința de sine corespunde oamenilor iar supraconștiința, marilor Maeștri și Inițiaților. Subconștientul, care este legat de regnul vegetal, este foarte aproape de lumea fizică, deci de realizare, în vreme ce supraconștiința este foarte îndepărtată. De aceea, dacă vă veți plasa dorințele în regiunea subconștientului, ele se vor împlini mult mai repede. Acesta este de altfel și principiul hipnozei. Hipnotizând pe cineva, acționăm asupra subconștientului său, iar persoana respectivă execută ordinele primite, ceea ce poate că nu ar fi făcut dacă ne-am fi adresat ei când era trează și perfect conștientă.

Există deci exerciții pe care le puteți face ca să accelerați realizarea lucrării voastre. Când doriți să obțineți mai repede rezultate în domeniul spiritual, trebuie să vă concentrați și să meditați asupra scopului pe care doriți să-l atingeți, apoi adormiți imediat, căci forțele subconștientului vă vor ajuta să vă materializați dorința. Eu am făcut aceste exerciții ani în șir. Iar dacă am realizat ceva mai mult decât alții, înseamnă că am lucrat tocmai în acest fel.

Cei mai mulți oameni se mulțumesc să arunce în vânt tot felul de idei... Bineînțeles, eu recunosc că acestea sunt uneori geniale, sublime, dar aceste idei trebuie să se realizeze: există destule metode ca ele să se împlinească. Tocmai v-am dat și eu una, dar vă puteți concretiza ideile îmbunătățindu-vă modul de viață, învățând cum să împliniți mai bine fiecare gest, fiecare faptă ce o faceți zilnic: cum să mâncați, cum să respirați, cum să mergeți, cum să dormiți etc... Fiindcă fiecare faptă este legată de viața noastră subconștientă, și dacă știm cum să o

împlinim, ea va putea contribui la materializarea unei idei divine. De altfel, în cazul somnului, eu am insistat foarte mult asupra importanței stării în care adormiți, tocmai pentru faptul că somnul favorizează cristalizarea acestei stări în subconștient. Trebuie deci să adormiți cu cele mai frumoase gânduri, cu cele mai frumoase dorințe, căci veți ajuta astfel la împlinirea lor.

Metodele nu îi lipsesc discipolului care a făcut cu sinceritate o mare lucrare asupra sa însuși. Adesea v-am tot amintit că tot ceea ce trăim se înregistrează în noi și totul se petrece ca și cum am avea o discotecă interioară. Când anumite persoane au trăit într-un anume loc o mare iubire, și când revin acolo după ani de zile, ele își regăsesc amintirile și re trăiesc aceleași emoții. Ele au regăsit în acele locuri aceleași senzații, poate mai puțin intense, dar de aceeași natură. Iar când alții se apropie de anumite locuri sinistre unde au fost tulburați, bătuți sau torturați, ei re trăiesc aceleași emoții de temere și oroare. Acest fapt dovedește că toate impresiile se înregistrează în subconștient și că, într-o bună zi, le putem regăsi.

Dacă vreți să faceți acum o mare lucrare asupra voastră înșivă, încercați să regăsiți cele mai fericite momente ale propriei existențe, re trăindu-le și identificându-vă din nou cu ele. Ați trăit desigur momente mărețe când v-ați simțit duși dincolo de propria ființă de către un suflu de inspirație și de lumină, Trebuie să regăsiți înregistrarea acestor momente minunate, adică să restabiliți cu ajutorul gândului aceleași condiții pentru ca aceleași efecte să se reproducă în voi. La capătul a câtorva secunde, veți re trăi aceleași emoții, veți restabili aproape tot ceea ce ați trăit și veți putea revedea această înregistrare de câte ori veți dori. Acest lucru este valabil și pentru viitor, când veți trăi un moment luminos, divin, gândiți-vă că el se înscrie în subconștientul vostru unde îl veți putea regăsi într-o zi, re trăindu-l.

Există deci metode inofensive de lucru cu subconștientul, dar păziți-vă de psihanaliză; chiar dacă vă simțiți în interior într-o stare de neliniște și de depresie, eu nu vă sfătuiesc să mergeți la un psihanalist. Poate că anumiți psihiatri au reușit să-și vindece anumiți pacienți, dar adesea nici ei nu știu de ce și cum au făcut-o, iar în multe cazuri, dimpotrivă, ei accentuează boala sau depresia. Există alte metode de vindecare a tulburărilor psihice, în loc să scotocim în subconștient, să agităm tot felul de lucruri ale trecutului și să îi trezim pe dinozauri.

Totuși, trebuie să recunoaștem faptul că, deși este practică adesea neîndemânic, psihanaliza ne dă semnalul că a venit vremea ca omul să-și exploreze regiunile întunecate și necunoscute ale ființei sale. Pentru moment, el a început să o facă și se aventurează tatonând terenul, fără să cunoască bine organizarea și structura acestor regiuni, nici modul de organizare și grupare a materialelor și elementelor constituente, nici forțele și entitățile care lucrează aici. Fără să posede aceste cunoștințe prealabile, mulți cercetători, mai ales medici, s-au aruncat în domeniul subconștientului fiindcă sunt îndrăzneți, dar și pentru că sunt împinși în această direcție de forțe determinate: forțele Vărsătorului. Chiar și cu mijloacele limitate de investigație pe care le au, ei descoperă frânturi de adevăr, iar acest fapt constituie o dovadă că a sosit momentul ca să coborâm în interior, pătrunzând și explorând o altă parte a creației. Subconștientul este o regiune foarte vastă și periculoasă, comparabilă cu profunzimile oceanului. Dacă vrei să faci scufundări aici, fără echipamentul de protecție, vei fi terminați, căci în aceste profunzimi trăiesc monștri care vă sfășie. Ca să cobori la mari adâncimi, în mare sau în ocean, ai nevoie de un echipament special. Și de altfel, în orice altă activitate ce presupune un anumit grad de risc, trebuie să te antrenezi fizic și să te protejezi cu un echipament special. Dar când trebuie să coboare în profunzimile propriei lor naturi, oamenii își închipuie că este ușor și că nu există riscuri. Ei bine, tocmai aici se găsesc cele mai mari riscuri, și trebuie să fiți bine echipați. Dar cum să o facem?

Nu este ușor. Acest echipament psihic nu îl veți putea găsi decât în regiunile situate deasupra conștiinței și a conștiinței de sine: în supraconștiință; aici trebuie să mergem înainte să ne aruncăm în subconștient. Aceasta vrea să spună că trebuie să obținem cunoștințe despre structura acestor regiuni și natura entităților care locuiesc aici, dar să și dezvoltăm în noi anumite virtuți: puritatea și stăpânirea de sine, ca să avem o aură luminoasă ce ne va permite să coborâm fără pericol în adâncuri. Dar foarte mulți psihanalisti nu cunosc nimic despre aceste regiuni diferite ale subconștientului, din care unele sunt realmente parte a Infernului. Ei nu s-au pregătit, ei nu știu că trebuie să ai, asemenea scafandrilor de altă dată, o legătură cu suprafața, o frânghie pe care prietenii de sus o pot trage în caz de pericol. Ei trăiesc o viață obișnuită, fără să se fi purificat sau întărit spiritual, ei coboară în tot felul de râpe și îi antrenează și pe alții.

Bineînțeles, dacă acest lucru vă face plăcere, vă puteți oricând măsura forțele cu monștrii și cu spiritele rele, dar trebuie să știți dinainte că, dacă veți lupta numai cu propriile mijloace, veți fi distruși, înghițiți, anihilați. Trebuie mai întâi să vă legați de spiritele superioare din lumea luminii, cerându-le să vă înarmeze, să vă protejeze, și apoi puteți pleca la luptă: spiritele inferioare vor fugi, simțind că sunteți înarmați. Iar dacă sunteți în pericol, entitățile cerești vă vor ajuta, căci ele sunt la curent cu faptul că omul trebuie să-și exploreze profunzimile ființei sale, într-o anumită etapă a evoluției sale. Deci, fiți atenți, nu trebuie să cădeți pradă acestei mode a psihanalizei, scotocind în mod imprudent în mlaștinile subconștientului.

Articol XIII. Cap. 13 – Eul superior

Secțiune 13.01 I.

De câte ori în timpul unei călătorii cu trenul, noaptea, când toți călătorii dormeau, am deschis fereastra și am privit spre locomotivă unde se găsea mecanicul, spunându-mi: „În vreme ce toată lumea doarme, există un bărbat curajos care veghează în întuneric, cu chipul înnegrit de cărbune și cu ochii veșnic strălucitori”. Acest lucru mă impresiona mult, faptul că acest sărman om nu avea dreptul la odihnă, fiind responsabil de siguranța celorlalți.

Această imagine a trenului vă poate face să înțelegeți un punct important al vieții interioare. Există un alt tren în care mecanicul nu poate dormi: suntem noi înșine. Corpul nostru, celulele noastre pot dormi, dar Eul nostru superior nu doarme niciodată. El rămâne treaz, vigilent, continuă să ne conducă, să ne ghideze. Așa se desfășoară lucrurile în cazul Inițiaților sau al discipolilor luminați. Căci, cei mai mulți oameni sunt departe de Eul lor superior și este ca și cum ar dormi cu toții: pasagerii și mecanicul locomotivei.

Trebuie să păstrăm mereu o parte din noi înșine trează. Și chiar înainte de culcare, seara, trebuie să vă gândiți să vă încredințați Aceluia care va veghea în interiorul ființei voastre în vreme ce voi dormiți. Iisus a spus: „Vegheați și rugați-vă!” Iar creștinii au crezut că trebuiau să vegheze numai în planul fizic. Atunci, sărmanii, ca să aplice acest precept pe care nu l-au înțeles cum trebuie, ei se trezeau în plină noapte ca să se roage și să mediteze, se oboseau luptând împotriva somnului, sfârșind prin distrugerea ritmurilor naturale ale organismului lor. Trebuie să veghem și să ne rugăm într-un plan mult mai înalt! Nu este esențial să veghem în planul fizic: trebuie să știm să

transpunem, să transportăm această vigilență mult mai sus, lăsând celulele să doarmă, corpul să se odihnească, stând de veghe la un nivel mai înalt, adică asociindu-ne cu acela care veghează mereu, care nu doarme niciodată, căutându-l și unindu-ne cu el.

Dar unde se află acest neobosit paznic?... între cele două sprâncene, acolo se găsește lăcașul său. De aceea el vede tot, el înregistrează tot, el înțelege tot. El este complet nepăsător și nemișcat. Trebuie să încercăm să ne alăturăm lui.

Da, dacă veți reuși să vegheați și să cereți din acest centru, veți deschide ochi spirituali cu care veți explora regiunile invizibile, și chiar și atunci când dormiți, veți putea intra în contact cu realitățile cele mai încântătoare.

Secțiune 13.02 II.

Coborârea Duhului Sfânt este un simbol pe care îl găsim sub diferite forme în toate tradițiile religioase, dar deseori interpretarea lui este greșit înțeleasă. Nu trebuie să credem că Duhul Sfânt este o entitate stranie, exterioară omului: el este Eul său superior, este tot ceea ce omul posedă mai luminos, mai puternic și mai divin. Veți spune: „Din moment ce atâtea persoane au primit Duhul Sfânt, există oare tot atât de multe „duhuri sfinte” cât și numărul oamenilor?” Nu, nu există decât un Duh Sfânt, divin, cosmic și fiecare Eu superior, în funcție de natura lui divină, primește de la acesta scânteia și devine la fel ca El. Când un om primește Duhul Sfânt, propriul lui spirit este acela care coboară în el, propriul lui spirit care este Eul său superior ce locuiește în soare.

Ființa umană este legată de Eul său superior care așteaptă ca să pătrundă în ea și să-și ocupe locul, dar deseori drumul este blocat de impuritățile existente în ființă. Dacă ea reușește cu adevărat să se purifice, să ajungă într-o zi la adevărata sfințenie, Duhul Sfânt va coborî în ea și atunci va putea descoperi lucruri minunate. Dar Duhul Sfânt nu se poate divide: este un Spirit cosmic, este Divinitatea însăși. Și Eul nostru superior este de aceeași natură cu Duhul Sfânt, el este făcut din aceeași chintesență, din aceeași lumină, este o scânteie dintr-un foc, o picătură de apă din ocean.

Luați mercur, vărsați-l pe o masă și veți vedea cum se împrăștie în picături minuscule. Apropiați aceste picături: veți vedea că ele se unesc din nou. Dacă refaceți experiența după ce ați împrăștiat în prealabil niște praf pe masă, veți constata că picăturile de mercur nu

se mai pot uni. Același fenomen se produce și în noi: ceea ce împiedică sufletul universal, sufletul nostru, să fuzioneze cu noi, sunt straturile de impurități.

Înțelegeți acum de ce este atât de necesar să te purifici: pentru ca această fuziune a Eului superior cu eul inferior să se poată realiza. Atât timp cât această fuziune nu are loc, Eul nostru superior rămâne undeva, separat de noi; el are puterile lui, cunoștințele și bogățiile sale, dar pentru noi nu poate face nimic. Este perfect, atotcunoscător, atotputernic, o parte din Dumnezeu însuși, dar el nu poate face nimic pentru noi...

Da, cel mai greu de înțeles este faptul că există în noi o ființă care vede totul, care poate face totul, dar care indiferent ce facem noi rămâne imposibilă. Ni se întâmplă, de exemplu, să facem greșeli... Dar din moment ce suntem legați de cealaltă parte a ființei noastre, aceea din înalt, de ce oare aceasta ne-a lăsat să comitem greșeli? De ce acceptă situațiile care ne sunt nefavorabile? Ea știa că ne vom simți pierduți, că vom suferi, că vom regreta, dar nu a intervenit... Și în realitate, poate chiar ne împinge să facem aceste lucruri! Da, iată un mare mister... Și acum, în timp ce stăm aici pe cale să ne „prăjim și să plângem, ea se află în cine știe ce loc minunat, nu-și face griji pentru suferința noastră. Și când îi prezentăm frumoasele noastre proiecte, speranțele noastre, de ce nu ne ajută să le îndeplinim? Noi nu suntem separați de ea, și totuși când suferim rămâne indiferentă, ne lasă la ananghie. Trebuie deci să găsim mijlocul de a-i atrage atenția...

Eul nostru superior trăiește dincolo de ceea ce constituie propria noastră ființă: corpul fizic, corpul eteric, corpul mental și chiar dincolo de corpul cauzal, budic și atmîc care, chiar fiind de o extremă subtilitate, sunt totuși niște corpuri, deci de esență materială. Eul superior nu este un corp; el se manifestă prin intermediul acestor corpuri, dar regiunea lui este aceea pe care cabaliștii o numesc Am Sof Aur: lumină veșnică.

Totul este posibil pentru Eul nostru superior. Problema este că el să dorească să acționeze; dar tragedia constă în faptul că noi nu știm cum să-i trezim această dorință, pentru ca el să-și dorească ceea ce ne dorim și noi! Cum să îi captăm bunăvoința acestei entități care este atât de departe de noi și din care noi reprezentăm aici doar o mică părtică imperfectă?

Eul nostru terestru este format din „euri” schimbătoare,

instabile și atât de diferite! Dar pentru că noi suntem întotdeauna responsabili de toate „eurile” care fac prostii, tot noi suntem aceia care trebuie să suferim și să reparăm totul. Adevăratul nostru Eu, cel pe care trebuie să încercăm să-l înțelegem pentru a fuziona cu el, nu comite niciodată crime sau greșeli, el rămâne mereu în înalt, în puritate și lumină. Nouă ne revine sarcina să lucrăm ca să îl întâlnim, pentru a fuziona cu el. Dar așteptând, există pe pământ un eu care servește drept carte de vizită, dacă putem spune așa, pentru toate celelalte „euri” care locuiesc în aceeași casă, „euri” total diferite și chiar stranii, care nu seamănă deloc între ele: un poet, un avar, un bucătar, un mincinos... Dar noi, ce suntem noi? Nu știm. Există un eu fictiv care se află în noi, care înglobează totul și care trebuie succesiv să primească pedepse sau recompense pentru crime sau pentru acțiuni caritabile ale unora sau altora. Unul dintre aceste „euri mai fură din vecini și iată că un alt „eu” sosește, un „eu” cinstit care este uimit, indignat: el nu înțelege cum s-au putut întâmpla asemenea lucruri...

Când vom dori cu adevărat să ne cunoaștem, când vom dori să regăsim Eul nostru superior, el este imediat avertizat și se bucură. În rest, tot ceea ce facem îl lasă indiferent, rece. Faptul că devenim generali, miniștri, împărați sau că suntem accidentați, sau trăim în mizerie, disperați, nu îl interesează. Numai în ziua în care vom dori să îl cunoaștem, el este avizat și devine atent la noi și în acea clipă slăbiciunea dispare, întunericul dispare, suferințele dispar; alte forțe intră în acțiune. Acest fenomen este perfect comparabil cu transformarea omizii. Omida se închide într-o gogoasă, și după un anumit timp iese o ființă complet diferită, frumoasă, strălucitoare, vioaie... un fluture!

Natura a lăsat peste tot semne ca să-și instruiască discipolii, să îi facă să înțeleagă transformările pe care aceștia trebuie să le provoace în ei înșiși. Oamenii își închipuie că sunt minunați. În realitate, ei se aseamănă cu omizile, atât de greoaie și de urâte, care mănâncă frunzele arborilor și produc tot felul de pagube. Dar în ziua în care se decid să intre în ei înșiși ca să judece, să mediteze, renunțând la anumite tendințe inferioare, ei declanșează forțe noi în interior, și după o vreme apare un fluture ușor, liber, care nu mai distruge frunzele, ci se hrănește cu nectarul florilor. Fluturile este un simbol al sufletului eliberat de toate îngrădirile, și aceasta este adevărata înviere. Nu trebuie să ne închipuim că adevărata înviere, despre care

vorbesc Scrierile Sfinte, este aceea a corpului fizic: nu există înviere pentru corpul fizic. Există numai o trezire a unui element spiritual în interiorul ființei, un element care zăcea adormit acolo și care acum este gata să înflorească.

Există câteva metode ca să dezvoltați Eul superior: una dintre ele constă în concentrarea asupra propriului ego, a eului uman. Acest eu este limitat, iluzoriu, bineînțeles, dar este totuși o realitate... Chiar dacă susțineți că nu există, cel puțin el există ca inexistență! Deci, prima metodă constă în a folosi această metodă fragilă, acest ecran al eului, al conștiinței, care nu se identifică cu ființa voastră, dar care este totuși o părțică din voi, o manifestare îndepărtată a Eului vostru superior. Voi vă agățați de această conștiință, o rețineți rămânând conștienți și vă opriți în această stare câteva minute... păstrându-vă conștiința de sine... Atunci, încet-încet, așa cum conștiința voastră este deja legată de infinitul supraconștiinței voastre care se află sus, în Eul superior, această atenție, această concentrare ajunge să atingă Eul superior.

Există și o a doua metodă: trebuie să folosim imaginația, astfel ca însușirile Eului superior să coboare în eul inferior. Sunteți acolo și vă gândiți la Eul vostru care se află sus, vă imaginați că el este pe cale să vă privească, adică voi înșivă vă priviți din înalt, în condițiile imperfecte în care vă aflați pe pământ. Mențineți acest gând, făcând să circule curentul între eul vostru din înalt și eul vostru de jos. În acel moment, restabiliți legătura, adevărata legătură, fiindcă de aici vă gândiți că vă aflați în înalt, iar din înalt vă simțiți aici, jos, conștienți de eul vostru din înalt!

Este foarte dificil de explicat: sunteți în același timp doi într-unul. Sunteți doi pentru că sunteți și jos și în înalt, dar conștiința că aveți această dualitate vă face să fiți unitari. Închideți ochii, și rămâneți cu conștiința clară că sunteți aici, în camera voastră, o ființă vie care gândește și care își are Eul superior în înalt, care posedă toate puterile și toate cunoștințele necesare și care se reflectă în voi, se recunoaște când vă străbate ființa. Ea se vede și zâmbește, râde... Voi o observați de aici, vedeți cum este; iar ea, la rândul ei, vă observă. În acel moment, cei doi poli inferior și superior ai ființei voastre încep să se apropie și într-o zi vor fuziona: eul vostru inferior nu va mai exista; el, care nu reprezintă decât o reflectare, va dispărea și veți avea doar o singură grijă, eul vostru adevărat, Eul superior. Gata cu descurajările,

cu slăbiciunile, cu întunericul! Veți deveni atotcunoscători, nemuritori, nepieritori.

Trebuie să vă imaginați nu numai că Eul vostru superior vă privește, dar că el are și conștiința de a se privi pe sine prin ființa voastră, prin intermediul creierului vostru, fiind legat de voi. Datorită contactului care se produce în acel moment, supraconștiința se trezește. Pentru că întreaga noastră ființă se reflectă pe ecranul conștiinței, Eul nostru superior se reflectă și el pe acest ecran, și oricât de slab ar face-o, această reflectare ne permite de asemenea să ne legăm de El. Această reflectare este o mică ființă plătândă, dar ea este plămădită din chintesența cerească; chiar dacă nu este decât o reflectare, ea este o parte din voi înșivă. O persoană care se privește într-o oglindă își lasă ca singură urmă fluidele, propriile forțe. Chiar și umbra care vă urmărește pe drum este o realitate. De altfel, există în Africa anumite practici magice în care vrăjitorii se folosesc numai de urmele fluidice lăsate de umbra persoanei pe care doresc să o subjuge. Noi ne închipuim că umbra nu reprezintă nimic. Dacă umbra este o realitate, acest lucru este o consecință a fluidelor emanate. De ce anumiți câini ajung să regăsească diferite persoane, adulmecând numai fluidele lăsate de acestea în urma lor? Dacă presupunem că pe acest ecran al conștiinței discipolul este capabil să „adulmece” unele Eului său superior, atunci el va ajunge într-o bună zi să se regăsească în înalt: încet-încet, conștiința i se va lărgi la dimensiunile întregului univers, iar el se va simți precum Ființa Cosmică, va înota în veșnicie.

Eu vă mai pot recomanda un alt exercițiu care constă în concentrarea asupra lobului posterior al creierului, lobul occipital. Încercați preț de câteva minute... se va petrece ceva în voi, întregul corp va începe să vibreze, vă veți simți asemenea unui foc de artificii. Dar nu trebuie să prelungiți prea mult exercițiul: de îndată ce veți simți această tensiune, ca și cum ați fi atins un punct nevralgic, care vă face să vibrați întregul corp, opriți-vă. La primele încercări, trebuie să fiți prudenți și să nu prelungiți experiența.

Înțelepții Indiei au dat o formulă ce cuprinde un sens foarte profund. Ei spuneau: „Eu sunt El Ceea ce vrea să spună: „Eu nu exist ca ființă separată, independentă. Eu exist ca o reflectare mulțumită Lui. Iar dacă vreau acum să mă regăsesc, îl voi regăsi pe El, pe Acela care m-a zămislit; eu nu exist, sunt o iluzie, numai El este o realitate”. Dumnezeu s-a proiectat în afară de Sine prin universul pe care l-a creat

și nicio creatură nu există independent de El. A-l găsi pe Dumnezeu sau a te regăsi pe tine însuți, reprezintă în fond aceeași lucrare... o lucrare de mari proporții. În unele clipe vă simțiți pătrunși de o lumină, dintr-odată vă simțiți proiectați în supraconștiință, și rămâneți orbiți de această imensitate, de această frumusețe... Din nefericire, acest lucru nu durează, vă reîntoarceți în viața zilnică cu aceleași griji și slăbiciuni, din nou vă simțiți rupți de Divinitate, de Eul vostru superior, vă simțiți ca o biată frunză aflată în bătaia vântului... Dar nu rămâneți în această stare, străduiți-vă să restabiliți legătura cu Eul vostru superior. Dacă insistați, răbdători și sinceri, această senzație de ruptură va deveni din ce în ce mai rară. Până în ziua când lumina nu vă va mai părăsi, căci ați reușit să schimbați macazul, fiind definitiv salvați.

Acum înțelegeți mult mai bine sensul învățaturii înscrise pe frontispiciul templului din Delfi: „Cunoaște-te pe tine însuți”. Adevărata cunoaștere inițiativă este aceea de contopire, de fuzionare prin actul iubirii, așa cum stă scris în Biblie că „Adam a cunoscut-o pe Eva” sau că „Abraham a cunoscut-o pe Sarah”. Adevărata cunoaștere înseamnă contopire. Spunând: „Cunoaște-te pe tine însuți”, Inițiații voiau să sugereze că omul trebuie să ajungă să se cunoască pe sine, că el nu este identic cu propria-i imagine. A te cunoaște, înseamnă a te identifica, a fuziona cu tine însuți, cu acest Eu superior care se găsește în înalt, în regiunea spiritului. De aceea el trebuie să lase deoparte tot ce este înveliș, falsă strălucire, iluzie, mergând din ce în ce mai sus până va deveni una cu spiritul său, cu Eul său superior.

Vă repet, sensul Inițierii este acela de a-l învăța pe om să se desprindă de natura sa inferioară, ca să vibreze la unison cu spiritul său care este adevăratul său Eu; în acel moment, el va poseda toate calitățile spiritului, puterea, stăpânirea de sine, cunoașterea spirituală. Fuziunea cu Eul superior este contopirea cu Divinitatea. Da, a te regăsi, a te cunoaște, înseamnă contopirea cu Divinitatea, căci această scânteie, acest spirit existent în om nu a fost niciodată separat de Dumnezeu. Omul atinge conștiința supremă de a trăi și a respira în Divinitate, pornind pe calea cunoașterii și a regăsirii de sine.

CUPRINS

Cap. 1 – Cunoaște-te pe tine însuți 1

Cap. 2 – Tabloul sinoptic 2

Cap. 3 – Mai multe suflete și mai multe corpuri 3

Cap. 4 – Inimă, Intelect, Suflet, Spirit 3

I. 3

II. 3

Cap. 5 – Exersarea voinței 3

Cap. 6 – Corp; suflet, spirit 3

Cap. 7 – Cunoaștere exterioară, cunoaștere interioară 3

Cap. 8 – De la intelect la inteligență 3

Cap. 9 – Adevărata iluminare 3

Cap. 10 – Corpul causal 3

Cap. 11 – Conștiința 3

Cap. 12 – Subconștientul 3

Cap. 13 – Eul superior 3

I. 3

II. 3